

mellem

linjerne

Herning
Bibliotekerne
- tid til dig

INDHOLD

mellem linjerne

Bogmagasin af unge til unge

Temaet for novellerne i magasinet er

slutninger. Slutninger kan både være åbne og lukkede, lykkelige og sørgelige. Slutninger kan ende med "de levede lykkeligt til deres dages ende", og de kan ende med, at jorden går under. Slutninger kan betyde enden på et liv, ophøret af et forhold eller finalen på en længe ventet serie. Slutninger kan ændre hele historien, og slutninger får os til at tænke over, hvad vi lige har læst. God læselyst!

1. udgave 2022

Udgivet af **Herning Bibliotekerne**, Østergade 8 7400 Herning

Magasinredaktør **Emilie Winther Jensen** bibewj@herning.dk

Skribenter og redaktion **Kristina, Maria, Freja, Malou, Emmi, Sofie, Katrine** og **Una**

Illustration s. 2 og s. 32 **Emmi**

Grafik **Dorte Holst** bibdho@herning.dk

Tryk **Trykstuen**, Platanvej 8-10 7400 Herning

s. 4	Test	s. 28	Quiz
	Hvad skal jeg læse næste gang?		Hvilket Hogwarts-hus tilhører du?
s. 6	Novelle	s. 30	Mia anmelder
	Døren der gik i		"Overhovedet ikke okay"
s. 8	5 bøger der ligner populære tv-serier	s. 31	Novelle
			Tomrummet
s. 10	Josephine anmelder	s. 34	10 bøger du SKAL læse, inden du fylder 16 år
	"Det halve kongerige: Arvingen"		
s. 11	Novelle	s. 36	Novelle
	Det kommer, når du mindst venter det		Hen mod mørket
s. 14	Den ultimative guide til Wattpad	s. 38	Guide: Sådan laver du din egen Book Bento
s. 16	Novelle	s. 40	Novelle
	Gå linen ud		Hvid støj
s. 22	Mellem linjerne bag kulissen	s. 42	Nadia anmelder
			"Ilittyv"
s. 24	Q&A med Nicole Boyle Rødtne	s. 43	Novelle
			Blomster snakker ikke
s. 26	Novelle	s. 46	Mød redaktionen
	Dansen		

HVAD SKAL JEG LÆSE NÆSTE GANG?

So many books, so little time. Du har lige vendt den sidste side i en bog og står over for udfordringen. Hvad skal jeg læse næste gang? Måske er der en efterfølger til den bog, du lige har læst, måske skal du ud og finde en helt ny bog – eller måske en helt ny genre?

Tag vores test og bliv inspireret til, hvad din næste læseoplevelse skal være!

START HER

LÆSER DU NOGENSINDE?

Nej.....

OKAY, så gå lige til side 34 her i magasinet, hvor vi har lavet en liste over 10 bøger, du bare MÅ læse, inden du fylder 16 år.

SELVFØLGELIG!

ER DU TIL FANTASY?

Nope!

ER DU TIL REALISME?

NEJ...

(bare ærgerligt...)

ER DU TIL MAGI?

JA

ALTID

MÅSKE LIDT KÆRLIGHED?

KRIMI?

JA

Nej

Har du mod på at læse på engelsk?

YES, please

NEJ.

KOSTSKOLER eller HIGH SCHOOL?

High school

HVAD MED MYSTERIER?

NÆ

ER DU TIL ROMANCE?

(Jo, du er)

Ja!

...nej...

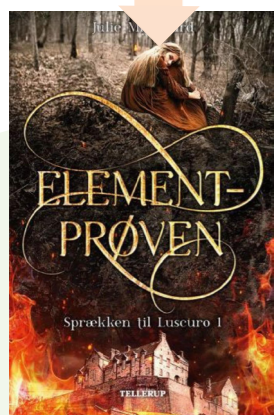
KRIG eller MAGISKE VÆSNER?

KRIG

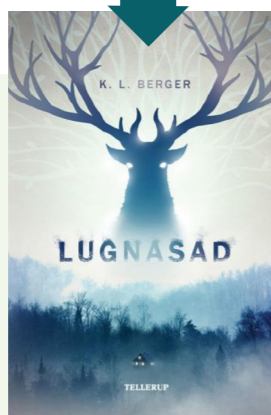
Feer, tak!

EN SMULE GYS OG GRU?

JA

Elementprøven
Julie Midtgaard
Tellerup, 2019
Gry beskyldes for at være en heks, og hun ender på bålet – men hun dør ikke. I stedet ankommer hun til landet Lusculo, hvor hun skal bestå elementprøven for at blive en ægte sikster og kende sine kræfter. Undervejs får hun både venner og fjender.

Lugnasad
Katja L. Berger
Tellerup, 2020
Charlotte, Alex og Benjamin er alle sendt på sommerlejr Lugnasad, men de opdager snart, at der er noget helt galt på den gamle ø. For jer der kan lide gys og keltiske myter!

Rød dronning
Victoria Aveyard
Gyldendal, 2016
Mare Barrows er en Rød. Hun tilhører samfundets bund og lever af at stjæle. Da Sølvne opdager, at Mare har overmenneskelige egenskaber, tvinges hun til at forlove sig med kongesønnen Maven. Nu er Mare fanget midt i et livsfarligt magtspil, hvor alle bedrager alle.

Jernkongen
Julie Kagawa
HarperCollins Nordic, 2017
Meghan Chase har en hemmelig skæbne, som hun aldrig havde forestillet sig. Siden hendes far forsvandt for 10 år siden, har hun følt sig forkert og anderledes, men hun ville aldrig have gættet sig til, at hun faktisk er datter af en mystisk elverkonge.

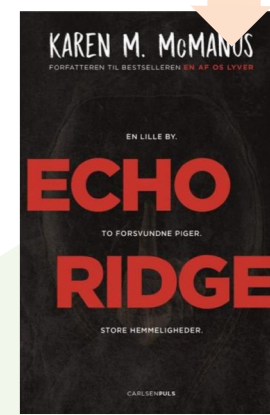
Spin with me
Ami Polonsky
Farrar Straus Giroux Books for Young Readers, 2021
Told in two voices, seventh-graders Essie, in North Carolina for just one semester, and Ollie, a non-binary, "gender weird" classmate, develop a gentle romance while Essie ponders her label.

De dør begge til sidst
Adam Silvera
Gyldendal, 2017
Den 5. september modtager de to drenge, 18-årige Mateo Torrez og 17-årige Rufus Emeterio, et opkald. De skal dø i dag. Nu har de to kun 24 timer til sammen at gøre alt det, de ikke nåede...

Mit navn er Justice
Elly Griffiths
Gads Børnebøger, 2020
Pigen Justice er ny på kostskolen. Og her, sneet inde, og mellem fremmede piger, mistænkelige lærere, kolde rum og klam mad, er der personer, der dør. Justice må løse mysteriet, inden hun selv ender som et lig.

Echo Ridge
Karen M. McManus
CarlsenPuls, 2019
Ellery flytter til Echo Ridge sammen med sin tvillingebror. Ellery har hørt meget om byen, fordi hendes egen moster forsvandt i forbindelse med en homecomingfest for mange år siden. Senere blev den lokale homecoming-queen fundet myrdet. Nu svinger det igen med rygter og mordtrusler i Echo Ridge.

Døren der gik i

af Una, 12 år

Jeg kiggede på hende og kunne ikke lade være med at tænke på, hvad der gemte sig bag de blide, kastanjebrune øjne, som man let kunne forsvinde ned i. Øjne, som gav én lyst til at fortælle alle sine dybeste hemmeligheder og tanker.

Hendes mystiske og aldrende øjne var fulde af andres hemmeligheder, der sad så dybt i hende, at hun ikke turde nævne dem til nogen med bare ét ord, for hvad ville det mon indebære? Jeg kendte dog til dem alligevel, selvom jeg ikke burde, for jeg havde hørt hende flere gange fra mit lille værelse lige over hendes, og det var altså ikke ting, der ligefrem var blide at lytte til. Man ville måske endda kalde dem voldsomme eller ligefrem forfærdelige.

Det var egentlig ved et tilfælde, at jeg fik adgang til dem. På et tidspunkt havde jeg fået lov til at låne hendes boremaskine. Eller jeg fik egentlig ikke lov, men hun brugte jo alligevel aldrig værktøjet i skuret, hun var kun på sit værelse. Og jeg ville altså også kun bruge boremaskinen til at lave et lillebitte hul i gulvet, så jeg kunne finde ud af, hvad der var så specielt ved det værelse, hun brugte al sin tid på.

En dag gjorde jeg det så. Uden videre omsvøb og uden videre omtanke. Jeg borede et hul, der var lige præcis så småt, at man ikke kunne se det, og alligevel så stort, at man kunne høre, hvad der blev sagt i værelset under mig. Jeg havde været spændt, da jeg borede hullet, men bagefter fortrød jeg det, for det havde følt, som om helvede selv kom op til jorden.

I sig selv var de ting, der blev sagt, egentlig ikke frygtelige. Jeg måtte indrømme, at det indimellem kunne være nogle lidt ubehagelige historier, men det var altså ikke derfor, jeg syntes, det var så ubehageligt og forfærdeligt at høre dem.

Nej, problemet var, at hun var så blødsøden dernede, næsten som en kærlig mor, en mor jeg aldrig havde set eller mærket, da jeg var sammen med hende. Det gav mig kvalme.

Jeg vidste, at hvis jeg nogensinde spurgte hende, om jeg kunne få en tid, ville hun bare sige, at det var for voksne, og at jeg ikke vidste, hvad det ville sige at have problemer, som man havde behov for at komme af med. Men hvad viste hun om det? Hun var jo altid derinde på værelset. Måske havde jeg rigtige problemer. Måske var hun problemet. Men jeg sagde det ikke.

Jeg pressede heller ikke så meget på, for jeg var bange for, at hun i så fald ville lukke mig ude, lukke en usynlig dør mellem os. For hende var det så nemt at lukke døre, men for mig føltes det, som om hun tog en nøgle frem bag døren og ikke bare lukkede den, men låste den så tæt, at den aldrig kunne åbnes igen.

Og det var så det, der skete en dag. Helt uden at tænke på, hvad det indebar, og hvad det kunne betyde, låste hun døren for næsen af mig, for, som hun sagde, kunne man jo altid bare åbne den igen. Men så nemt var det bare ikke. For hvad nu, hvis hun aldrig var villig til at åbne døren for mig igen? Hvad hvis hun kun ville åbne den for dem og ikke mig? Hvad i alverden skulle jeg så gøre?

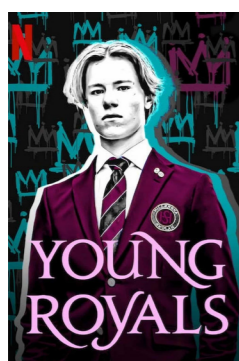
Skulle jeg så bare lade den forblive låst? Vente på den dag hvor hun endelig ville komme ud, hvor hun måske ville behandle mig som én af sine kunder? Eller skulle jeg bare blive siddende ude foran hendes dør og se kunder komme ind og ud dagen lang? Ligge og lytte til hendes blide stemme gennem hullet i gulvet? Jeg vidste, hvor ligeglade de kunder var, hvor lidt de værdsatte deres tid med hende. De betalte bare for en hyggesnak og fortsatte så deres liv, som om intet var hændt, mens jeg ville gøre alt og betale alt bare for at komme ind og få den snak og den opmærksomhed.

Måske jeg bare var træt af at vente, måske jeg i stedet skulle prøve at tvinge døren op. Men hvad ville der så ske? Ville den åbnes eller forblive lukket for evigt?

5 BØGER DER LIGNER POPULÆRE TV-SERIER

Kan du ikke vente på næste sæson af Young Royals? Er du træt af, at der ikke kommer flere sæsoner af Pretty Little Liars? Så kan du give dig i kast med bøger, der minder om nogle af de mest populære TV-serier – her er du garanteret timevis af underholdning.

Og nå ja, listen fungerer selvfølgelig også den anden vej rundt, hvis du mangler inspiration til en TV-serie. 😊

Young Royals
Netflix (2021 -)

Rødt hjerte, blåt blod
Casey McQuiston
Forlaget Memoris (2020)

Royal romance og masser af drama

Prins Wilhelm, den yngste i det svenske kongehus, er kommet på kostskole efter en uheldig episode på en natklub. Langt væk fra de royale gemakker prøver han at finde sin plads i livet, men da han udnævnes til tronfølger, må han træffe et valg, for han har nemlig forelsket sig. Så skal han følge traditionerne eller følge sit hjerte?

Young Royals er fuld af kærlighed, kongehus og kriser, og det samme er Rødt hjerte, blåt blod. Her møder vi Alex, som er flot, charmerende og intelligent, og hans mor kæmper for at blive genvalgt som USA's præsident. Der er kun ét problem: Alex har set sig sur på Prinsen af Wales, og da de to unge mænd kommer i håndgemæng, opstår der en diplomatisk krise mellem USA og Storbritannien. De bliver nødt til at lade, som om de er bedste venner, og lidt efter lidt opstår der varme følelser mellem dem...

The Handmaid's Tale
Hulu (2017 -)

Den sorte enkes by
Nicole Boyle Rødtnes
Alvida (2019)

Et kig ind i en skræmmende fremtid

I The Handmaid's Tale (som faktisk er baseret på en bog af samme navn) er vi i en dystopisk fremtid, hvor børn er en mangelvare, og kvinder kontrolleres af velhavende mænd. Disse kvinder hedder "handmaidens" og bliver brugt som rugemødre af mænd, der ikke kan få børn med deres hustruer, men det finder de sig ikke i, og derfor begynder et oprør at ulme.

Hvis du synes, at The Handmaid's Tale er en god tv-serie, så synes vi, at du skal læse Nicole Boyle Rødtnes' bog Den sorte enkes by. Den foregår også i dystopisk fremtid i byen Viduana, hvor mænd og kvinder lever adskilt for at bevare freden. Vi følger tre unge mennesker, som alle har hemmeligheder, der kan koste dem livet. Bogen er faktisk delvist inspireret af The Handmaid's Tale, og **du kan læse et interview med Nicole Boyle Rødtnes på side 24-25.**

Lucifer
Fox, Netflix (2016 - 2021)

Djævelens lærling
Kenneth Bøgh Andersen
Host & Søn (2005)

Tag med helt ned til helvede

Lucifer handler om Lucifer Morningstar – a.k.a. Djævelen – der har besluttet sig for, at livet i Helvede er blevet for kedeligt, og som derfor tager til Los Angeles, hvor han bliver bestyrer af en natklub. Men der kommer problemer, da hans tilstedeværelse i underverdenen kræves, og han begynder at blive menneskelig.

Hvis historier om Djævelen og underverdenen er noget for dig, så skal du læse Kenneth Bøgh Andersens Djævelens lærling. Her er Djævelen af ukendte årsager døende, og en arvtager til den mørke trone skal findes. Lucifer kommer ved en fejl til at udpege den altid artige Filip, som nu skal oplæres i ondskab.

Pretty Little Liars
Freeform (2010 - 2017)

En af os lyver
Karen McManus
Carlsen Puls (2018)

High school, hemmeligheder og hævn

TV-serien Pretty Little Liars er faktisk også løst baseret på en bogserie af samme navn. Fire pigers klike falder fra hinanden, da deres leder, Alison DeLaurentis, forsvinder. Et år senere genfindes de fire piger, da de begynder at få beskeder fra en mystisk figur ved navn "A", der truer med at afsløre deres dybeste hemmeligheder. De tror, det er Alison, men da hun bliver fundet myrdet, indser pigerne, at en anden planlægger at ødelægge deres liv.

Hvis du er vild med high school-intriger blandet med krimi, så skal du læse En af os lyver. Den handler om fire elever, der alle er mistænkt for mordet på deres klassekammerat Simon. "Morderklubben", som de bliver kaldt, har alle hemmeligheder, som Simon kendte til, og som de hver især vil gøre alt for at skjule.

Squid Game
ABC (2021 -)

Dødsspillet
Suzanne Collins
Gyldendal (2010)

En leg med dødelige konsekvenser

I Squid Game bliver en gruppe på 456 mennesker i dyb gæld inviteret til at deltage i en række børnespil med chancen for at vinde en stor pengepræmie. I denne gruppe er Seong Gi-hun, som takker ja til invitationen og bliver ført til et ukendt sted, hvor spillene skal foregå. Det går dog hurtigt op for Seong Gi-hun og alle hans medspillere, at spillene medfører risiko for at dø.

Dødsspillet er lige bogen for dig, hvis du synes, at spillet i Squid Game er spændende. Hvert år tvinges en pige og en dreng fra hvert distrikt i Panem til at deltage i Dødsspillet, den årlige kamp om liv og død på direkte TV. 16-årige Kattua tager sin lillesøsters plads i Dødsspillet, og hun er klar til at kæmpe for sit liv mod 23 andre unge.

ANMELDELSE

Det halve kongerige

af Anne Gunn Halvorsen
og Randi Fuglehaug
Gyldendal 2021, 250 sider

Af Josephine, junioranmelder

HVAD HANDLER BOGEN OM?

Bogen handler om pigen Lena, der lige er flyttet til Oslo for at starte på en ny skole og lægge en svær tid bag sig. Hun begynder i 1.g på gymnasiet og kommer i klasse med det royale tvillingepar, Karl Johan og Margrethe. Karl Johan og Lena forelsker sig i hinanden, men det er ikke så godt, hvis han opdager Lenas store hemmelighed...

DET BLEV JEG OVERRASKET OVER...

Jeg blev overrasket over, at jeg læste bogen så hurtigt! Jeg synes, at bogen var rigtig god, så den tog ikke lang tid at læse.

LÆS BOGEN HVIS...

Jeg synes, du skal læse bogen, hvis du er mellem 13-16 år. Du skal også læse den, hvis du godt kan lide realistiske bøger med skole og en normal hverdag, men som alligevel har en spændende handling.

JOSEPHINE

#JUNIORANMELDERNE

SOMA
STATE

Det kommer, når du mindst venter det

Af Freja, 13 år

Vi flyttede fra vores hus til min mors nye kæreste den dag. Jeg havde ikke rigtig lyst til at forlade den by, jeg boede og var opvokset i, men jeg var vel nødt til at tage af sted en eller anden dag.

"Elijah, skynd dig lidt. Vi kører altså nu!" råbte min mor til mig, da jeg var ved at tage min rygsæk på. Det var det sidste, der var inde på mit værelse. Det stod helt tomt og så ekstremt deprimerende ud uden dekorationer. Min røv gjorde pisse ondt, da jeg rejste mig op, for jeg havde siddet nede på det hårde gulv de sidste tre timer.

Jeg løb ned af de knirkende trapper for at komme ud til min mor, der allerede ventede i bilen. Jeg gik ud af huset og satte mig ind i bilen af ren tvang, men så længe min mor var glad, ville jeg også være glad. Til sidst faldt jeg i søvn, da det var en to timers køretur, men det var hurtigt overstået, for jeg sov gennem det meste.

Vi stod foran et stort, hvidt murstenshus. Mens jeg beundrede huset, gik en mand ud derfra. Han var ret høj, næsten to meter. Han havde brunt hår, der skinnede i den varme Florida-sol, grønne øjne og fregner som prikken over i'et. Han rakte hånden ud til mig for at signalere, at jeg skulle tage hans hånd. Vi gav hinanden hånden, og jeg smilede til ham.

"Jeg hedder Silas, og du er?" spurgte han mig, da han lod min hånd gå. Det måtte være min nye stedfar.

"Jeg hedder Elijah, men folk kalder mig Eli," svarede jeg ham. Han nikkede, og vi gik derefter ind i det store, hvide hus. Min mor kiggede på mig og gav mig et beroligende smil. "Følg med mig, Elijah. Dit værelse er ovenpå med dine ting." Jeg nikkede.

Vi gik op ad trapperne, som utroligt nok ikke knirkede, og ned ad gangen mod det værelse, som jeg nok skulle bo på de næste tre år, inden jeg skulle på college. Silas tog i håndtaget og åbnede døren ind til mit værelse. Værelset var okay stort, og mine ting kunne i hvert fald være der.

Jeg gik ind på værelset, og Silas lukkede døren bag mig. Endelig var jeg alene og kunne få ro til mine tanker. Jeg kastede mig ned i min nye seng og fandt min mobil frem. De næste 45 minutter gik med at scrolle gennem Instagram, men så var det ikke interessant mere. Da vi kørte herhen, vågnede jeg lidt før, vi nåede huset, og på vejen spottede jeg en café, der så hyggelig ud.

Beslutsomt sprang jeg op fra sengen og fandt mine flyttekasser med tøj i, da jeg ikke rigtig gad tage på café med sweatpants på. Jeg fandt et par brune bukser, en skjorte og en beige sweater, som jeg kunne tage uden over skjorten. Jeg kom hurtigt i tøjet, og jeg huskede i sidste øjeblik at tage min mobil i baglommen.

Udenfor gik jeg i den retning, jeg mente, var den rigtige vej. Jeg gik ned ad de lange gader, indtil jeg nåede caféen. Café Klaus stod der på skiltet, da jeg nåede destinationen. For at være helt ærlig så var det fandme et plat navn. Jeg grinte for mig selv, da jeg gik ind i caféen, og døren knirkede mildt, da jeg åbnede den. Der kom hurtigt en tjener over til mig.

"Et bord til én," sagde jeg og smilede til tjeneren. Han gengældte mit smil, tog en menu og sagde med et smil på læben: "Denne vej." Bordet, jeg skulle sidde ved, var placeret i et hjørne foran et vindue. Det havde jeg faktisk ikke noget imod.

En lav pige med kort hår kom hen til mig for at tage imod min bestilling. Jeg bestilte en jordbærmilkshake og pommes frites.

"Er det ikke lidt kedeligt bare at sidde her helt alene?" sagde en stemme. Jeg så op, og en meget betagende fyr stod foran mig. Han havde lyst, blødt hår, og det lignede, at han var næsten lige så høj som min nye stedfar. Han lignede en, der trænede, men han var ikke overdrevet trænet, som man nogle gange ser. Og så havde han de flotteste grønne øjne, og jeg tror, jeg kunne være fortabt i dem i timevis.

"Er du der?" Hans stemme krakelerede mine tanker, og jeg prøvede at fokusere på samtalen.

"Jep, 100 %," svarede jeg. Han fnisede og satte sig over for mig.

"Mit navn er Killian, og dit er..." sagde han og sendte mig det varmeste smil.

"Elijah, men folk kalder mig normalt Eli," smilede jeg. Vi fortsatte med small talk,

indtil min bestilling ankom. Da maden blev sat på bordet, var jeg udmærket godt klar over, at jeg nok blev nødt til at dele med fyren foran mig. Han kiggede på mig, før han førte hånden ned mod tallerkenen.

"Må jeg?" spurgte Killian og sendte mig plagende øjne, jeg ikke kunne modstå.

"Ja, selvfølgelig," sagde jeg og fandt et smil frem.

Minutterne fløj afsted på den lille café, hurtigere end jeg kunne tælle. "Må jeg få din snapchat, så kan vi fortsætte samtalen over tekst i aften?" spurgte han og tog sin mobil op fra baglommen. "Ah ja, altid," svarede jeg ekstremt akavet, men Killian tastede bare sin kode ind og fandt snapchat frem.

"Øh, bare søg på dig selv," sagde han og gav mobilen til mig. I de to splitsekunder vores hænder rørte hinanden, gik der et sus gennem min krop, og en rødmen sneg sig op på mine kinder. Jeg fandt hurtigt min profil frem og gav mobilen tilbage til Killian. Han smilede, sagde farvel og var ude af døren på hvad der føltes som to sekunder.

Jeg drak min milkshake færdig, mens mine pommes frites for længst var spist af Killian og mig. Det var virkelig rart at have en ven i byen. Hvem ved, måske han også gik på den high school, jeg skulle gå på? Jeg rejste mig op og efterlod pengene samt lidt ekstra penge til tjeneren på bordet. På vej ud af caféen lagde jeg mærke til, at døren stadig knirkede, men jeg lod mig ikke genere af det. Mine skridt føltes meget lettere, end da jeg gik herhen.

Det var blevet en smule koldere, men der var endnu ikke minusgrader, så det var da altid noget. Jeg stak hånden ned i min baglomme og fandt mine høretelefoner frem. Jeg åbnede for Spotify og fandt den playliste frem, jeg havde arbejdet på de sidste seks måneder. Nynnende gik jeg hjemad og var i det bedste humør længe.

Det var desværre en kort fornøjelse, for da jeg kom hjem, mærkede jeg med det samme, at der var noget helt galt. Jeg var trådt ind i huset, og jeg så til min store forfærdelse, at der var blodpletter spredt ud over gulvet og videre ud i køkkenet. Blod? Hvad? På en eller anden måde fik jeg mine ben til at bære mig ud mod køkkenet.

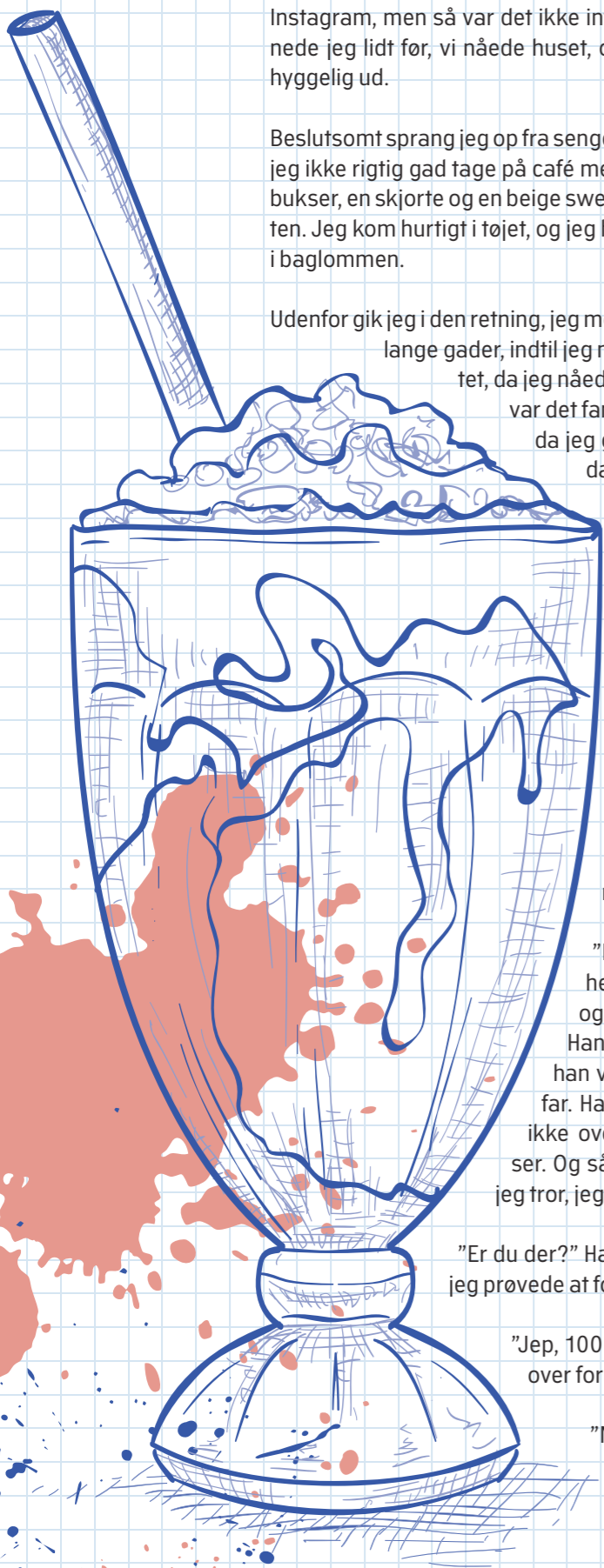
En tåre begyndte at trille ned af min kind, da jeg så min mors livløse krop ligge på gulvet i en sø af blod. Skuddet havde ramt hende i tindingen.

Et grin bag min ryg fik mig til at vende om på stedet. Jeg så direkte ind i øjne på manden, der havde gjort dette. Min helt egen stedfar. Silas. Hvad helvede? Det kunne ikke passe!

"Jeg er virkelig ked af, at du skulle være vidne til denne tragiske situation, Elijah," sagde han med et smil på læben. Han bevægede sig over mod mig, og jeg bakkede, indtil jeg ramte noget. Min mor. Jeg styrtede ned på gulvet og landede lige på røven. Silas udstødte endnu en latter og rettede pistolen mod mig.

"Please, lad være," græd jeg.

Bang.

DEN ULTIMATIVE GUIDE TIL WATTPAD

Har du hørt folk snakke om Wattpad, men er du ikke helt sikker på, hvad det er? Fortvivl ikke! Vi har lavet en guide til, hvordan du kommer i gang med at bruge Wattpad, og hvordan du finder rundt derinde.

PSST! Wattpad findes både som hjemmeside og som app, og vores guide er til app'en (mobilversion).

SÅDAN KOMMER DU I GANG

Wattpad er en stor og populær onlineplatform, hvor man både kan skrive egne tekster og læse andres tekster. Lige nu er der over 90 millioner brugere fra hele verden! Det er et kæmpestort fællesskab, hvor man både kan læse og skrive originale historier og fanfiction.

Først skal du oprette en profil på Wattpad, og man skal være mindst 13 år for at være medlem. Her efter har du fri adgang til næsten alle historier.

Wattpad har historier på mange forskellige sprog, men hvis du er god til engelsk, anbefaler vi, at du skriver/læser på engelsk, da der, efter vores mening, er meget mere og meget bedre indhold at finde her. Ellers er der også historier på dansk, og du kan også selv skrive på dansk.

SÅDAN FINDER DU HISTORIER

På startsiden anbefaler Wattpad dig en masse historier, og det er ofte de mest populære, som flest læser lige nu. Men du har også mulighed for selv at søge på historier, hvis du leder efter noget helt særligt.

SÅDAN SKRIVER DU HISTORIER SELV

Har du en forfatter gemt i maven, eller er du bare nødt til at skrive en anden slutning på Ringenes Herre? Så kan du også skrive dine egne historier, som andre forhåbentlig vil læse.

Nu kan du selv gå på opdagelse i Wattpads univers. Vi kan anbefale historierne "Ace" af xxdailydolanxx, "Se mig" af AbstrusBooks og "Bulletproof" af Tahlie-Purvis. **God fornøjelse!**

SÅDAN ÆNDRER DU DIN SØGNING TIL ENGELSKE HISTORIER

1. Tryk på dit profilbillede oppe i højre hjørne.
 2. Tryk på tandhjulet i højre hjørne og herefter "Kontoindstillinger".
 3. Tryk på "Sprog" og vælg "Engelsk".
- Nu anbefaler Wattpad engelske historier til dig!

LAD OS SIGE, AT DU ER HELT VILD MED KARAKTEREN SPIDER-MAN – og vil læse nogle historier om ham.

1. Tryk på forstørrelsesglasset nederst på skærmen.
2. Nu har du mulighed for at søge på det, du gerne vil læse om. Skriv "Spider-Man" og se resultaterne.
3. Du kan sortere efter popularitet, længde, om historien stadig bliver opdateret osv. Under hver historie kan du også se, hvor mange der læser med, og hvor mange kapitler der er.

Du kan også læse historier, der ikke er fanfiction. Her kan du søge på "tags" og andre emneord, f.eks. "romance" eller "witches".

Hvis du finder en bog, du gerne vil læse senere, kan du tilføje den til dit bibliotek, som du finder på bogikonet nederst på skærmen.

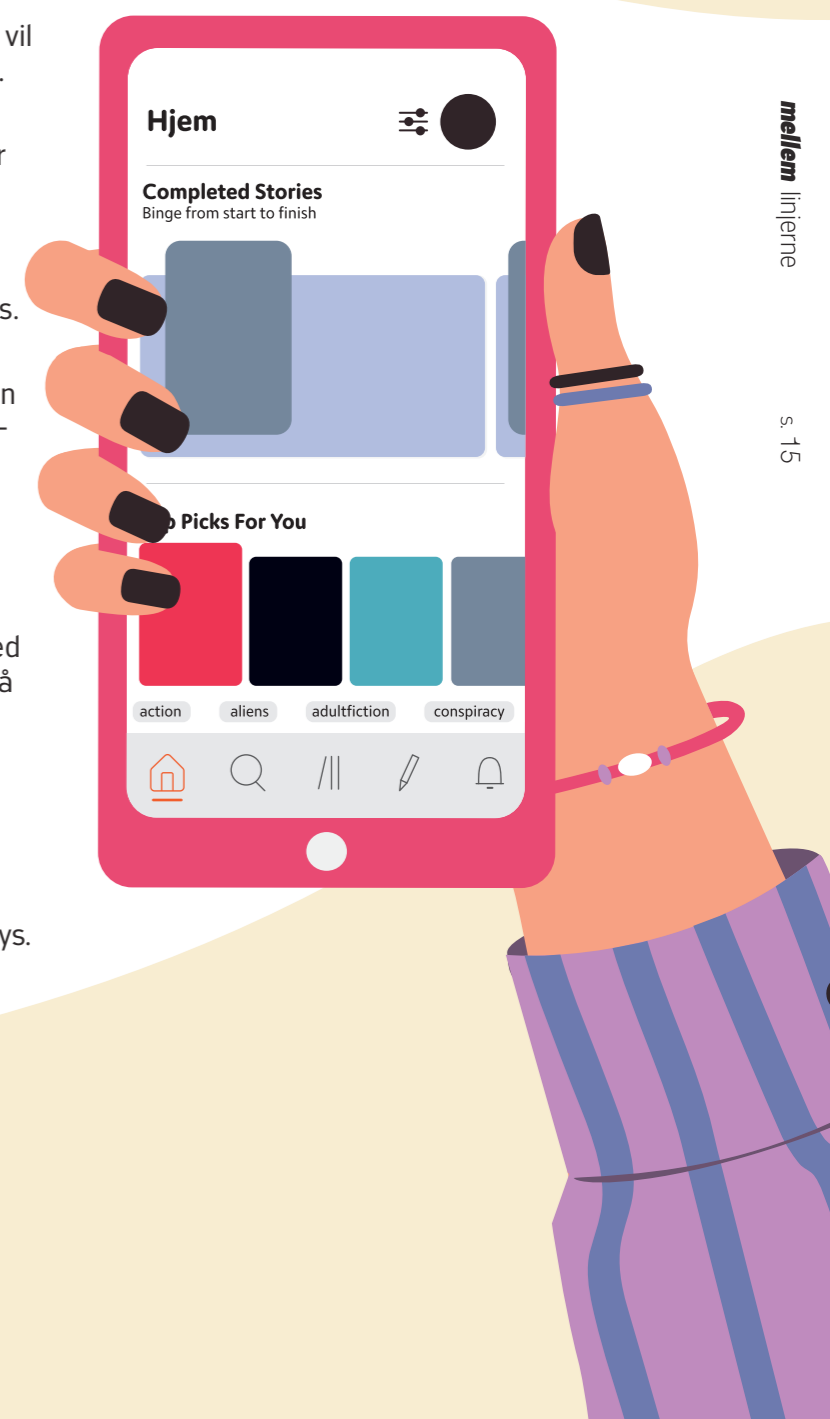
SÅDAN UDGIVER DU HISTORIER

1. Tryk på blyantikonet nederst på skærmen.
2. Tryk på "Opret en ny historie". Nu har du mulighed for at uploade et coverbillede og skrive en titel på din historie.
3. Så er det bare i gang med at skrive!

Du behøver slet ikke have en hel bog klar, da det er helt normalt bare at udgive et kapitel ad gangen.

Du kan selv vælge, om du vil udgive den offentligt, eller om den skal være privat og aldrig se dagens lys.

FANFICTION: tekster som er skrevet af en fan, der videreudvikler personer og miljøer fra en allerede kendt film, person, bog osv. Det kunne f.eks. være Spider-Man eller BTS.

Gå linen ud

Af Maria, 15 år

Søvet danser i aften solens gyldne stråler og virker på en mærkværdig måde beroligende. De små partikler svæver uforstyrrede og formålsløst rundt i min vogn, som havde de ikke noget bedre at give sig til. Egentligt misunder jeg dem, for nogle gange er tilværelsen blot så sørgelig, at det ligefrem virker tiltrækkende at være et støvkorn.

Det er først, da tre højlydte bank lyder, at jeg rejser mig fra madrassen. Det svimler for mig øjeblikkeligt, da jeg har rejst mig, eftersom jeg har tilbragt lidt for lang tid i liggende tilstand, og jeg må derfor tage mig et par sekunder til at komme mig. Da jeg endelig når hen til døren og får vristet det gamle skrammel op, er det hr. Williamson, der venter mig på den anden side. Jeg burde ikke være overrasket, for hvem udover ham ville ærligt talt aflægge mig et besøg? Selv han tør ikke engang se mig i øjnene, når han er tvunget til at konfrontere mig. Det er der efterhånden ingen, der gør. Om det er af afsky over min tilstedeværelse eller skyldfølelse over det, jeg har været igennem, har jeg dog stadig svært ved at gennemskue.

"Gør dig klar, showet begynder om en time. Vi lukker publikum ind om et kvarter, og du skal stå i kasteboden med Caleb, han venter allerede på dig," fortæller han udtryksløst og med blikket fastlåst på et punkt bag mig. Jeg nikker, men lige da han skal til at vende sig, løber min mund fra mig.

"Hr. Williamson, hvad sker der, hvis han finder os?" spørger jeg og fortryder det straks efter – mest af alt fordi jeg frygter det svar, jeg vil få. Han vender sig rundt igen og ser for første gang i lang tid på mig. Jeg fornemmer en oprigtig sorg i hans blik, da han svarer mig, men om den er der, fordi jeg kunne risikere at leve resten af mit liv som slave, eller om den er der på grund af det faktum, at det ville medføre et pengetab for ham, har jeg svært ved at aflæse.

"Det er usandsynligt, at denne situation skulle forekomme, Serena, vi er langt fra Skougburg. Men skulle det ske, at han kom og krævede jer tilbage, er der desværre ikke noget, jeg kan stille op. Lovgivningen siger, at I er hans ejendom, og man

skal ikke lægge sig ud med folk, der har penge på lommen." Han ser undskyldende på mig. Jeg nikker igen bare tavst, hvilket han tager som en hentydning til, at han gerne må gå.

Jeg sætter mig på den lille trappesten, da han er langt nok væk, og stirrer tomt ud i luften. Jeg vidste godt, at det var risikabelt at få arbejde i et cirkus, men det var risikoen værd. Eller det håber jeg i hvert fald, at det var. Det er to år siden, Caleb og jeg flygtede fra slaveherre Smith. Det var et mirakel i sig selv, at vi overhovedet slap væk.

Tusmørket havde lagt sig, da jeg den aften for så lang tid siden sneg mig ud af den hytte, jeg havde soveplads i. Jeg havde et par uger forinden opdaget, at en af bjælkerne sad en smule løs, og hvis man var forsigtig, var det muligt at kravle ud igennem hullet. Først da jeg var sikker på, at alle sov, vovede jeg mig afsted.

Herefter kom næste udfordring: hundene. Dette problem havde jeg dog løst et par dage før flugten. Jeg havde tilføjet anemoner til deres kost. Ikke i så store mængder at det blev livstruende, men en høj nok koncentration til at de ville være desorienterede og syge, så de ikke havde mulighed for at springe på os. De kunne selvfølgelig opspore os bagefter, men til den tid regnede jeg med, at vi var over alle bjerge.

Jeg kantede mig over til den anden hytte, hvor Caleb havde soveplads, i roligt tempo, selvom jeg mest af alt bare havde lyst til at løbe for livet. I skyggen af sin egen hytte stod han så med en lille bylt i armen. Alle vores ejendele. Han vinkede mig hen til sig, og sammen listede vi os forbi hundene, som sov tungt.

Vi sneg os uden om hr. Smiths villa og videre gennem plantagen. Det var her, vi plukkede de forskellige frugter i dagslysets timer. Når det blev koldere, og høsten var overstået, blev de fleste af os lejet ud, men de af os, der blev, skulle klare huslige opgaver eller lave nye marker klar til såning.

Man skulle tro, at jeg var heldig at tilbringe mine vinterdage

inden døre, men jeg vil påstå noget andet. Ja, jeg ville have været ligefrem lykkelig for at have været ude i marken med Caleb, selvom det nok ville have medført flere piskeslag. Men lige meget hvad, kunne jeg ikke ændre på, at når nærtterne blev længere, bestod mit job i at servicere hr. Smith.

Det, der er med hr. Smith, er, at han har en tendens til at se lidt for dybt i flasken og dermed blive skodesløs. Og dette skete især, når han havde været i diskussion med fru Smith, hvilket i den sidste periode, jeg befandt mig på herregården, var blevet oftere og oftere. Når dette skete, skulle man som servitrice være påpasselig med ikke at tiltrække sig for meget opmærksomhed.

Fru Smith derimod var en meget vellidt kvinde. Hun kendte godt til episoderne, der regelmæssigt fandt sted, og hun brød sig bestemt ikke om dem. Det var nok derfor, hun hjalp mig og Caleb afsted. Hun var i øvrigt heller ikke af samme overbevisning som hr. Smith, hvad min slags' position i samfundet angår, men hun turde dog ikke ytre sin holdning af frygt for, hvad hendes ægtemand kunne finde på. Men hun udførte dog små protester i tavshed. Små for hende, men en betydelig stor hjælp for os. Dagen før vi flygtede, havde hun for eksempel samlet lidt mad og penge sammen, som hun gemte udenfor Calebs hytte.

Efter at have løbet gennem plantagen var vi nået til hegnet, der afgrænsede territoriet, hvor vi måtte befinde os, og da vendte jeg mig mod Caleb for at få bekræftet, at vi virkelig gjorde dette.

"Skal du have en hestesko?" hviskede han med et smørret smil på læberne.

Jeg daskede efter ham. "Som om! Det er nok nærmere dig, der har brug for hjælp til at komme op," grinede jeg. Efter at have kravlet oppe i træerne i så mange år havde vi begge lært lidt om at holde balancen og klatre, så vi kom nemt over hegnet. Det var egentlig dumt, at det i det hele taget var der, for alle – selv de ældre – kunne finde ud af at klatre.

Da vi for første gang, siden vi var blevet opkøbt, satte fødderne på jorden, der befandt sig på den anden side af hegnet, kom et væld af følelser væltende ind over mig, men jeg havde ikke tid til at sortere og bearbejde dem. For nu gjaldt det bare om at komme afsted. Jeg rakte Caleb hånden, og sammen spurtede vi afsted. Hvor, vi var på vej hen, var underordnet, vi skulle bare væk. Væk fra alle rædslerne. Væk fra fortiden. Væk fra alt.

Vi havde været på farten i et par dage, da vi fik øje på det store telt. I starten havde ingen af os en idé om, hvad det var, men eftersom vores forsyninger var sluppet op, besluttede vi os for at undersøge det nærmere. Det var højlys dag, og derfor var der ingen tilskuere at se, for folk vil kun komme i ly af natten for at se på sådan nogle særlinge som os. "Skabninger" som os hører til i mørket, mener de. Men vi fandt dog alligevel hurtigt en, der kunne pege os i retningen af cirkusdirektøren hr. Williamson.

Hr. Williamson er en god mand, så vi fik hurtigt job. I starten lød aftalen på, at vi kunne få lov at sove sammen med dyrene, hvis vi passede dem. Det lød umiddelbart som en god handel, indtil vi opdagede, at der blandt disse dyr befandt sig en elefant og en tiger. Men vi havde begge stået i værre situationer, og der gik ikke lang tid, før vi opdagede, at de alle var tamme. Det gik dog hurtigt op for hr. Williamson, at vi kunne bruges til en del mere end bare at passe dyr. Vores arbejde i plantagen havde givet os en god kondition, og vi var begge lærenemme, så vi fik hurtigt en plads i showet.

Jeg var ikke så glad for idéen om at optræde for folk i starten, da jeg stadig frygtede, at hr. Smith en dag ville sidde blandt publikum. Men Caleb fik mig alligevel overtalt til at opføre et par numre med ham. Argumenterne lød på, at "vi er så langt væk, at det ville være usandsynligt, at han befinder sig her", og "vi bliver nødt til at komme videre i livet, Serena," samt "vi skal starte os et liv op, vi kan ikke være på flugt for altid, og for øvrigt tager vi afsted lige så snart, vi har råd til det."

I de første par numre optrådte vi som dyrenes hjælpere, men efterhånden kunne vi udføre tricks med dem. Caleb kunne jonglere – han havde jongleret med appelsiner for at underholde de små tilbage i Skougburg – og jeg begyndte at interessere mig for højder. Jeg havde selvfølgelig en smule erfaring med det i forvejen fra plantagen, men et helt nyt univers åbnede sig for mig, da jeg fandt ud af, at der gemte sig gynger og liner oppe under manegens loft. Der gik et par uger, før jeg kunne krydse linen uden sikkerhedsnet, og jeg opfordrede Caleb til at lære akrobatik sammen med mig, hvilket han gik med til. Vi deltog i flere og flere forestillinger, og til sidst blev vi faste navne på programmet.

En fugl lander foran mig og trækker mig ud af mine tanker. Jeg ser op på uret, der hænger inde i vognen. Jeg har stadig fem minutter til at få klædt om, så jeg kan stå i kateboden. Tøjet, jeg skal have på, er det selvsamme tøj, jeg flygtede i – en laset grå kjole, der er ved at gå op i siderne, med et tilhørende forklæde. Der går ikke lang tid, før jeg har det på og har kurs mod indgangen, hvor Caleb sidder og venter på mig.

”Godaften, frøken. De skulle vel ikke have set min hjertenskær?” spørger han mig med det velkendte smil, da jeg nærmer mig.

”Næh, De er den første, jeg møder, unge herre, jeg leder også efter mit hjertes udkårne. De kan vel ikke sige mig, om de har truffet en herre på cirka på Deres højde, med øjne så smukke som Deres og med noget forunderligt hår, som altid formår at se ud, som havde en fugl bygget rede deri?” griner jeg tilbage og roder i hans hår.

”Nej, det har jeg nu alligevel ikke, men kan De hjælpe mig med at finde kvinden, mit hjerte banker for? Hun er cirka så høj,” siger han og sætter sin ene hånd omkring min hovedhøjde for at illustrere. ”Smukkere end månen selv, mere elskværdig end solen og har et smil så vidunderligt, at selv stjernerne misunder hende,” siger han med en påtaget alvorlig mine, som dog hurtigt efter krakelerer i et smørret smil, der smitter.

”Så er jeg bange for, at jeg ikke er Dem til megen nytte, unge herre. Sådan en kvinde har ikke krydset min vej i nyere tid,” svarer jeg i latter.

”Har du da ikke set dig selv i spejlet for nylig?” spørger han og sætter sig ned på bænken, der er tilegnet publikum. Jeg sætter mig ned ved siden af.

”Jeg har ikke rigtig haft tid til sådan noget,” svarer jeg og rykker mig ind til ham. Det er blevet koldere, og jeg har ikke tænkt langt nok til at tage en varm trøje med ud. Han lægger en arm om mig, og sådan sidder vi i lidt tid og snakker.

Noget af det, Caleb er bedst til, er at få smil til at vende tilbage på folks ansigter ved triste lejligheder. Han ved altid, hvad man skal sige, og hvordan han skal få nogen til at grine. Det var måske derfor, jeg blev forelsket i ham. Han var der, da jeg blev knust, og der blev slået hul på mig, som var jeg en porcelænsdukke. Et hul med hjem i min brystkasse. Jeg havde blødt ud over det hele, grædt ud over det hele, indtil jeg var tom, og der ikke var flere tårer at græde og ikke mere blod at bløde. Til sidst havde der bare været en tung og rungende tomhed der, hvor mit hjerte engang havde været. Et vakuum der truede med at knuse mig helt og aldeles. Det var her, da jeg var i den mørkeste tid, at Caleb støttede mig og varmede det kolde sted, der havde bosat sig i min brystkasse.

Lige straks bliver publikum lukket ind, så de kan prøve de forskellige attraktioner, inden de skal se forestillingen, så Caleb og jeg stiller os hen i kateboden, hvor der allerede er stillet tomater frem. Kateboden er et supplement, som hr. Williamson tilføjede, da han opdagede, hvor meget man kan profitere på andres had. De folk, der hader os, er ikke klar over, at de i virkeligheden hjælper os med at skaffe en billet til frihed ved at bruge penge i vores bod.

Vi stiller os op på de to podier og gør os klar på det værste. Da porten bliver lukket op, strømmer det ind med folk i alle aldre. Man skulle tro, at det var børnene, der ville være de hurtigste til at undersøge alle de nye fremmede dyr og mennesker, der byder dem velkommen, men de voksne virker lige så ivrige efter at udforske de mærkværdige ting, der er stillet frem. Såsom Caleb og jeg.

Jeg er ikke forberedt, da den første tomat rammer mig. Heller ikke da den anden gør. Jeg har efterhånden været igennem det her mange gange nu, men man vænner sig aldrig til det. Kasterne af de to tomater er et par børn på cirka 10 år. De har sikkert fået nogle penge af deres forældre, som de kunne bruge på hvad som helst, men selvfølgelig valgte de lige præcis at spilde dem i denne bod.

Jeg spekulerer tit over, hvad der får folk til at bruge penge på at købe tomater, som de kan kaste efter sådan nogle som mig. Hverken jeg eller mine forfædre har gjort dem eller deres forfædre noget, men alligevel hader de mig og min slags så meget, at de ligefrem er villige til at spilde penge på det. Men det er ikke det, der skræmmer mig mest. Det er hadet og fjendtligheden i deres øjne, der er rettet mod os. En fjendtlighed så stor, at min slags dagligt sætter spørgsmålstegn ved, hvorvidt vi kommer til at se morgendagens lys.

Caleb ser, at mine tanker vandrer og griber ud efter min hånd, som for at minde mig om, at han altid vil være der. Han

giver den et lille klem, da den tredje tomat rammer mig, og jeg stivner. Jeg ved, hvad han vil sige. ”Tænk ikke på dem, Serena, lad dem udføre deres dumheder og grin i stedet af deres handlinger. Jeg ved, det er svært, men prøv alligevel.” Jeg klemmer hans hånd tilbage i forsikring om, at jeg ikke har tænkt mig at gøre noget dumt og lader den fjerde tomat ramme mig. Denne gang ser jeg afsenderen direkte i øjnene. Det lader til at gøre ham ukomfortabelt til mode, men hvis han er mand nok til at kaste ting efter mig, skal han også være mand nok til at se mig i øjnene.

Som tiden går, går solen på hæld, og forestillingen skal snart begynde. Hele tiden, mens vrede folk har råbt væmmelige ting efter os og har fået det til at regne ned over os med tomater, har Caleb og jeg stået side om side og holdt hinanden oppe, så når den ene var tæt på at reagere på kommentarerne, ville den anden minde vedkommende om, at det ville være bedre at lade være.

Vi venter med at gå ned fra podierne, til alle tilskuerne er gået ind i manegen. Derefter skynder vi os hen til vores vogn for at skifte tøj, sætte hår og vaske det sidste tomatsnask væk. Da det er overstået, går vi mod teltet, som der radierer en spændt stemning ud fra. Ude foran bagindgangen står alle dyrene og venter på, at det bliver deres tur til at optræde. Med det samme vi træder indenfor, blæser den velkendte larm os omkuld. Publikums summen blander sig med det lille miniorkester, der er ved at stemme deres instrumenter, og altmuligmændene som stiller redskaberne op. Men her i baglokalet er der ingen, der ytrer et ord. Det er en gammel tradition, at man i optakten til forestillingen sidder hver for sig i stilhed. Dette er både af hensyn til, at tilskuerne ikke skal høre os, men også for at sikre at vi præsterer godt. Hvis man har ryddet hjernen for dårlige tanker, kan intet gå galt.

Da miniorkestret er klar, og altmuligmændene er færdige, træder hr. Williamson ud i manegen og tiltaler publikum.

”Er I klar til at se det mest fascinerende, mærkværdige og fantastiske, I kommer til at se i jeres levetid?” spørger han dem, og som en samlet organisme brøler de ”Jaaa!”

”Er I klar til at se det mest risikofyldte, sindsoprivende og livstruende, I nogensinde vil blive præsenteret for?” spørger han igen. Og publikum insisterer på, at det er de.

”Jamen, så lad os komme i gang,” råber han, og de første træder ud på scenen.

Vi skal på scenen som det tredje nummer med dyrene, og derefter skal vi vente yderligere fem numre, før det igen er

os. Hr. Williamson har gemt os til slutningen af forestillingen i et håb om, at folk ville blive imponerede og have vores optræden klart i hukommelsen, så de kan fortælle andre om cirkuset.

Jeg sidder og snakker med Caleb om, at vi snart har nok penge til at rejse videre herfra, da hr. Williamson kommer og informerer os om, at vi skal til at gøre os klar. Der er noget mærkeligt i hans udtryk, nærmest undskyldende og skyldigt, som har han noget, han vil sige til os, men er ude af stand til at gøre, men jeg tænker ikke nærmere over det. Vi får uden besvær dyrene ind i baglokalet og venter så på, at det bliver vores tur til at træde ind i manegen. Da vi endelig gør det, lukker min hjerne ned, og mine muskler tager over. Jeg gør nu, som jeg har gjort så mange gange før, som nu er så indøvet, at jeg ville kunne gøre det i søvne.

Før jeg ved af det, er vi færdige med vores første nummer, og vi sætter os tilbage i baglokalet. Det er ikke svært at gennemskue, hvorfor vi har fået til opgave at udføre et nummer med dyrene. Blot det at have os boende er risikofyldt for hr. Williamson, så for ikke at møde modstand fra tilskuerne præsenterer han os som noget umenneskeligt og primitivt.

Jeg vælger at trække Caleb med mig op på stativet, der holder vores trapezer oppe, for at se resten af forestillingen. Her er der mørkt, så ingen kan se os, men alligevel kan vi se dem. Og her sidder vi så og ser alt fra klovnene til ildslugerne. I den tid, vi har været her, har vi trods barrieren, der er mellem os og alle andre, skabt nogle forbindelser med de forskellige artister. Vi er måske ikke ligefrem venner med dem, men vi er dus og hjælper hinanden, når der opstår problemer.

Det er i sådanne situationer, hvor jeg ikke kan snakke med de andre, fordi jeg ikke er som dem, der får mig til at tænke over, hvordan min tilværelse ville have set ud, hvis ikke det havde været for undertrykkelsen af mit folk. Det er håbet om, at der vil komme en verden en dag, hvor folk fokuserer på lighederne frem for forskellene, accepterer hinanden, en dag hvor alle er lige, og ingen bliver undertrykt, og hvor ingen ville foretrække tilværelsen som et støvkorn frem for sit eget liv, der får mig op hver morgen. Og så det irriterende smukke smil der møder mine øjne, når jeg slår dem op om morgenen.

Da det andensidste nummer bliver sat i gang, kravler vi ned igen og gør os klar til finalenummeret. Jeg strammer mine sko, vikler mine hænder ind i stofstrimler og drysser derefter kalk på for at få et bedre greb.

En applaus lyder, og jeg gør mig klar til det, der venter mig. Mens jeg i mit stille sind gennemgår alle de manøvrer, jeg skal udføre, bliver tæppet trukket til side. Jeg kigger hurtigt over på Caleb, som ser ud til at være lige så koncentreret som mig. Da han opdager, at jeg ser på ham, blinker han til mig og træder frem. Jeg følger efter, og snart står vi igen i centrum for alle disse menneskers fokus. Men denne gang er det anderledes. For nu er jeg pludselig bevidst om alle de øjne, der hviler på mig. Det er ikke fordi, det generer mig – jeg skammer mig absolut ikke over mig selv – men førhen har jeg kun fokuseret på det, jeg var i færd med og ikke på dem, der så på.

Hr. Williamson præsenterer os, hvorefter vi kravler op langs de syv meter høje stativer, vi sad på før, og op til de to små platforme, der er deroppe. Det første, jeg skal have gennemført, er at krydse linen, der strækker sig fra den ene platform til den anden, uden sikkerhedsnet. Jeg trækker balancestangen frem og begynder roligt at træde ud på linen. Under mig spiller miniorkesteret dramatisk, hvilket, kan jeg fornemme, får publikum til at holde vejret. "Kan hun nu klare det?" spørger de tavst. Men jeg forsøger at holde fokus og træder endnu et par skridt ud.

Da jeg når halvvejs, vender jeg mig mod tilskuerne og lader som om, jeg er ved at miste balancen. Der går et gisp igennem folket, da jeg "taber" balancestangen og et lettelsenssuk, da de opdager, at jeg alligevel ikke er faldet. Måske gemmer der sig en lille smule medmenneskelighed i dem? Bare for at drille dem lader jeg mig falde, og jeg mærker spændingen gå igennem teltet, indtil jeg i sidste øjeblik griber ud efter linen, så jeg hænger i strakt arm ud fra den. Jeg svinger mig frem og tilbage, indtil jeg formår at dreje hele vejen rundt om linen. Jeg sænker farten, så jeg stopper med at svinge, da jeg står lodret op i luften. Langsomt men sikkert vender jeg mig rundt og balancerer mig hele vejen til den anden platform på hænderne. Efter mig går Caleb ud på linen, hvor han begynder at jonglere med forskellige genstande. Derefter går vi begge to ud på linen og bukker, da publikum klapper.

Mens linen bliver taget ned, betragter jeg tilskuerne. Jeg skal lige til at stille mig op på trapezen, da jeg får øje på ham. I udkanten af første række sidder hr. Smith og stirrer op på mig med et lumsk smil. Da han ser, at jeg har opdaget ham, hvisker han noget til herren, der sidder ved siden af ham, og de griner begge to. En kuldegysning spreder sig med epicenter i mit hjerte. Alt i mig stivner, og hjælpeløsheden, jeg

havde brugt så lang tid på at undertrykke, får næring og breder sig igen.

Miniorkesteret, der før spillede et mellemstil, begynder nu igen på den dramatiske musik, som en påmindelse om at jeg skal til at komme i gang. Der går et øjeblik, før jeg får vristet mig selv væk fra synet af hr. Smith og træder op på trapezen. I den anden ende af manegen har Caleb gjort det samme, og han signalerer til, at jeg skal begynde.

Den varme luft, der har samlet sig oppe i toppen af teltet, gør modstand, da jeg svinger mig ud fra platformen, men jeg formår alligevel at komme godt i gang. Da jeg vurderer, at der er nok sving i trapezen, lader jeg mig falde, så det kun er mine hænder, der har kontakt med pinden. Kort tid efter lader Caleb sig også falde ud over platformen, og da han også har fået nok svingkraft på, begynder vi på vores tricks. Jeg sanser knap nok, hvad der foregår, men jeg ved i hvert fald, at vi udfører de sædvanlige øvelser, bytter trapez i luften og laver hop, hvor han griber mig. Selv musikken virker mig nu fjern, og jeg fyldes med en ubærlig tomhed.

Det er først, da vi når til den sidste del, at jeg rigtigt vågner fra min trance, og det går op for mig, hvilket trick vi har gang i. Jeg vugger først frem og tilbage, indtil jeg har fået nok tilløb, og derefter giver jeg slip. Hele verden snurrer rundt og rundt, da jeg er i fald, men Caleb griber mig selvfølgelig, ligesom han har gjort alle de andre gange. Han har aldrig svigtet mig.

Tilskuerne klapper i vilden sky nu, men dem hører jeg heller ikke. De tænker sikkert bare, at vi holder denne position for at vise, at forestillingen og vores nummer er færdigt, men der er så meget mere end det, der i dette sekund har fået en ende. Som for eksempel den illusion vi havde om frihed. Caleb fornemmer mit fraværende blik og spørger hviskende, hvad der er galt.

"Red dig selv," hvisker jeg stille, og jeg kan se, at han langsomt forstår, da jeg ser ham i øjnene.

"Nej, nej, nej, Serena?" han ryster på hovedet, dels i chok og benægtelse, men også i frygt. I frygt for hvad jeg er i færd med. "Serena hør på mi..."

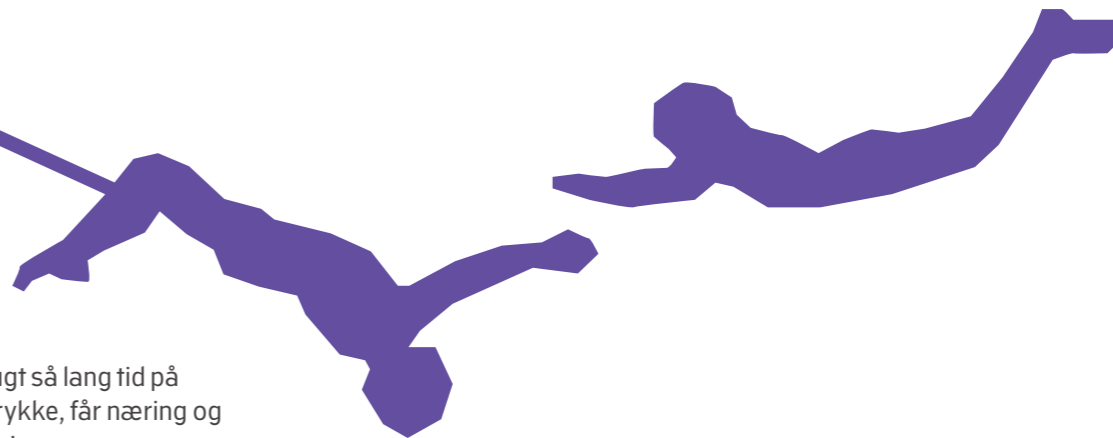
Men det gør jeg ikke, for jeg er færdig med det her. Jeg kan ikke længere leve et liv i konstant frygt for, hvad der vil ske. Man kan sige til sig selv, at man bare vil holde ud én dag mere, bare én. Men én dag bliver til to, og to bliver til tre, for hvis man kan overleve morgendagen, hvorfor så ikke dagen derefter? Og til sidst står man ved vejs ende og bliver nødt til at tage et valg.

Illusionen og håbet om at der er et sted i denne verden, der er bedre end der, hvor man befinder sig, er ren løgn og latin. Inderst inde har jeg altid godt vidst, at jagten på et sted, hvor vi ville have det godt, ikke ville være frugtbar. Intet sted på denne jord er godt. Uanset hvor vi tager hen, vil der altid være nogle, som vil se på os med fjendtlighed i øjnene. Og så må jeg indrømme, at alternativet lyder bedre.

En tåre triller ned ad min kind og falder, indtil den rammer manegens gulv.

Jeg planter et kys på Calebs hånd, der stadig holder insistende i min, og med et trist smil ser jeg op på ham.

"Undskyld," hvisker jeg og giver slip.

MELLEM LINJERNE BAG KULISSEN

Hvem er vi, og hvordan er magasinet overhovedet blevet til? Læs med her og kom ind bag kulisserne! Vi har spist spandervis af popcorn, drukket litervis af saftvand og brugt ufattelig lang tid på at kigge på Harry Potter-memes og diskutere, hvor meget bedre Ginny Weasley er i bøgerne end i filmene.

MEN VI HAR OGSÅ ARBEJDET HÅRDT PÅ AT LAVE MAGASINET – lige fra de allerførste idéer til det sidste kapitel. Vi har både snakket med en redaktør, en journalist og en ungdomsforfatter, som alle har givet gode tips og hjulpet os med at nå målet.

◀ Vi samler inspiration til Mellem linjerne ved at kigge i andre magasiner og klippe alt det ud, vi kan lide. Der bliver både kigget efter farver, indhold, billeder og skrifttyper.

▲ Efter en masse klippe- og limearbejde har vi lavet nogle plancher, der giver os en idé om, hvordan magasinet kommer til at se ud.

◀ Julehygge med æbleskiver, småkager og Harry Potter.

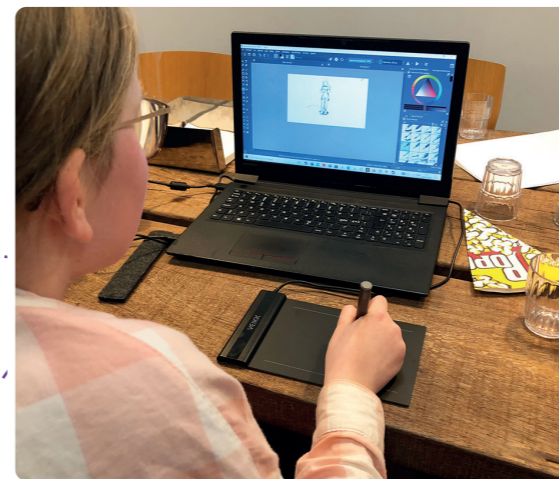

◀ Der bliver arbejdet hårdt! Her på testen "Hvad skal jeg læse næste gang?", som du kan tage på side 4-5. Testen er efterfølgende blevet prøvet af på alle fra redaktionen.

▲ Her giver Sofie, Katrine, Freja og Kristina feedback på hinandens tekster.

◀ Der bliver tegnet til magasinet – her er Emmi i fuld gang.

▲ Her ses Una og Malou i fuld færd med at udtænke "Mød redaktionen", som kan læses på de sidste sider i magasinet.

◀ Et billede fra én af de sidste gange. Her er indholdet færdigt, og vi skal nu finde ud af, hvilken rækkefølge det hele skal komme i.

Q&A MED NICOLE BOYLE RØDTNES

Nicole Boyle Rødtnes har skrevet historier, siden hun var 13 år, og i dag er hun forfatter til et hav af både børne- og ungdomsbøger.

VI HAR SNAKKET MED NICOLE OM HENDES FORFATTERSKAB, OM AT FÅ IDÉER TIL AT SKRIVE OG SELVFLØGELIG SERIEN "RØD OG BLÅ"!

Vi har læst, at du skrev en bog, da du gik i 8. klasse. Hvad handlede den om?

Ja, det var den allerførste bog, jeg skrev! Det var vist det, man kalder en kopibog. Jeg havde læst bogen Alanna af Tamora Pierce, og det var faktisk også den første bog, der for alvor fik mig til at elske læsning. Den handler om en pige med overnaturlige evner, som gerne vil være ridder, så jeg satte mig simpelthen ned og skrev en bog om en pige med overnaturlige evner, der gerne ville være ridder. Det er nok derfor, at den aldrig nogensinde er udkommet – det havde også været lidt pinligt i dag. 😊

Hvad motiverede dig til at skrive videre, selvom du fik afslag?

Det, der motiverede mig allermost, var nok tanken om, at hvis jeg stoppede, så ville alle mine historier forsvinde. For mig er alle de karakterer, jeg har skabt, levende, og deres historier skal jo fortælles. Derudover har jeg også fået nogle rigtig gode venner gennem årene, som også elsker at skrive, og vi er bare rigtig gode til at heppe på hinanden!

Hvad gør du, hvis du får en skriveblokada?

Jeg har altid gang i flere bøger samtidig, så hvis jeg går i stå på et projekt, kan jeg hoppe over i et andet. Jeg bruger også et program, der hedder Write or Die, og det er genialt! Når man skriver i programmet og holder en lidt for lang pause, så begynder skærmen langsomt at blive rød, og hvis man stadig ikke begynder at skrive, så kommer der en hyletone, indtil man går i gang igen.

Det er sådan, at når man får en skriveblokada, så er det ret ofte, fordi man skal træffe et stort valg i ens fortælling, og derfor kan det være godt at tvinge sig selv til at skrive

bare et eller andet. Jeg kan også godt finde på at tage fat i min kone eller andre forfattere for at snakke problemet igennem, det er også en stor hjælp.

Hvor får du inspiration til dine karakterer henne?

Først og fremmest starter jeg med at finde ud af, hvilken rolle karakteren har i historien, for det har stor indflydelse på, hvordan karaktererne er. Når det er på plads, kan jeg godt finde på at låne små bidder – men aldrig hele personligheden – fra folk, jeg kender. Det kan både være udseendet eller en dårlig vane. En ven læste på et tidspunkt én af mine bøger og spurgte: "Hende der, der aldrig kan finde ud af at sidde på en stol, har du det fra mig?", og det måtte jeg jo sige ja til. 😊

Hvordan vælger du, hvilke idéer du går videre med?

Det er faktisk enormt svært! Lige nu har jeg over 100 bøger, som jeg gerne vil skrive, og det har jeg altså ikke tid til, selvom jeg gerne ville. Derfor er udvælgelsen faktisk nærmest et helt X Factor-show, der kører, når jeg skal finde ud af, hvilken idé der skal blive til en bog. Her handler det om at mærke efter, hvilken idé man virkelig brænder for, og hvad man allerhelst vil skrive om.

Nogle gange kan idéer også komme frem i køen, hvis det passer med noget, der er oppe i tiden. F.eks. passer "Rød og blå"-serien virkelig godt ind i, hvad der lige nu sker i samfundet, hvor der er en masse debat omkring køn og ligestilling, så derfor blev netop den idé fremskudt.

Nu nævner du selv "Rød og blå". Hvorfra fik du idéen til at skrive den?

Ligestilling og vold mod kvinder har fyldt meget i medierne, især med #MeToo-bølgen, så det satte selvføl-

TAG MED TIL BYEN VIDUANA, hvor forelskelse er forbudt, og ethvert forsøg på flugt straffes med døden.

I Viduana lever mænd og kvinder helt adskilt. Opdelingen bevarer freden i en verden af kaos. Men ikke alle kan overholde grænsen mellem kønnene...

ANDRE BØGER AF NICOLE BOYLE RØDTNES:

"Udstillet" – "Ilttyv" – "Elverskud"

gelig også tanker i gang hos mig. Der er skrevet mange historier, hvor mænd dominerer kvinder, f.eks. Margaret Atwoods Tjenerindens fortælling, og jeg ville gerne skrive noget lignende, men hvor rollerne er byttet rundt.

Så jeg gik i lang tid og legede med idéen: Hvordan ville en by, hvor kvinder har den primære magt, se ud? Jeg opdagede i min research, at der faktisk er en by i Kenya, hvor en masse kvinder har søgt tilflugt fra problemer som arrangerede ægteskaber og vold, og det gav mig idéen til at skabe Viduana. I den afrikanske by har kvinderne nemlig lavet et samfund uden mænd, og det eksisterer stadig den dag i dag. Budskabet med min serie er ikke, at kvinder skal have magten i stedet for mænd, men at vi derimod skal respektere og give plads til hinanden.

Hvorfor skulle vi se Viduana gennem Silas, Elias' og Claras øjne?

Vi skulle se verdenen gennem de tre karakterer, fordi jeg gerne ville have forskellige vinkler på universet. Derfor skabte jeg en karakter, der boede i mandesiden af Viduana, og en der boede i kvindesiden. Jeg ville også gerne tage fat i problemstillingen med, hvad der sker, når man bliver tvunget til at afgive sine børn, for med det samme tænkte jeg: "Det er der helt sikkert nogle, der kommer til at snyde med". Her dukkede idéen til Elias op, der jo er forklædt som pige for at undgå at blive skilt fra sin familie. Elias' historie viser især, hvor det er, at Viduanas regelsæt slår revner, mens Silas' og Claras historier illustrerer, at selvom visionen blandt enkerne var at skabe et helle for kvinder, så bliver det faktisk lige så undertrykkende i sig selv.

Kan du afsløre noget om den tredje bog?

Ikke så meget andet end at I skal glæde jer!

Pssst! På side 42 anmelder Nadjia fra Junioranmelderne "Ilttyv"!

Dansen

af Sofie, 13 år

Da han går, står jeg alene tilbage. Som altid. Det, der er sket, kan ikke fjernes og vil for altid være her.

Jeg glider grædende ned ad dørkarmen. Forladt og alene kigger jeg op på stjernerne, som er det eneste, der er tilbage af den, jeg troede, jeg var. Men selv de forsvinder blinkende. Jeg giver op, jeg har fået nok. Alt, jeg er, forsvinder med stjernerne, én efter én.

Skyerne rykker sig, natten forsvinder, dagene går. Og jeg ligger der. Den skjulte melodi når mig, den melodi ingen anden kan høre. Hvis jeg følger den, er der ingen del af mig tilbage, den rene overgivelse. Det vil næsten være for nemt. Jeg har været fristet mange gange til bare at give slip og forsvinde, svajet til melodien, men aldrig fulgt den.

Men det gør jeg nu. Ingen vil klage, jeg vil ikke blive husket. Jeg vil lade mig rive væk for altid. Alle kommer til at leve videre, som om jeg ikke har fundet sted. En ting folk udnytter, et menneske der prøver at være sig selv, en sjæl der giver sig selv væk, stykke for stykke. Jeg har ikke stjålet, kun givet, aldrig fået tilbage. Løfter er knust, og et hjerte er for søgt lappet.

Intet så gennemsmadret kan fikses, lige meget hvad man gør.

Dansen kommer af sig selv, da jeg lader melodien tage over. Den styrer min krop, fører mig fra side til side, op og ned. Igen og igen gentager jeg mine bevægelser. Vinden styrer mit hår, lyset min glans, jorden min fasthed. Langsomt letter jeg fra bunden, og melodien bliver til en ring, en kimen, en fryd for mine ører.

Intet kan knuses mere, når det er gennemsmadret, har jeg fået fortalt.

Det er ikke sandt. Jeg kan knuses endnu mere, endnu en revne, endnu en sprække. Jeg er ikke længere min egen, for mange har brugt mig. Jeg bliver ved med at splintres, de sidste stumper, jeg ikke vidste eksisterede, de stykker ingen vil have, fordi de er for små. De rejser sig, danser med mig og omkring mig, som var jeg en engel, en hersker, eller bare betydningsfuld.

Tankerne farer rundt, overtager, forsvinder og sørger. Ikke over mig, men med mig. Jeg føler mig i live, mens himlen kommer nærmere. Det er ikke mig, der stiger, det er himlen, der lyser faldende mod mig. Med åbne arme venter jeg på den. Den hører mit kald, min sang, og kommer nærmere.

Intet kan ses, alt er lyst.

Mine sanser er forsvundet, kun fornemmelsen af at vinde, eller måske er det tab, er tilbage. Jeg ved ikke, hvad der er op eller ned, højre eller venstre. Alt er ens, og jeg danser i tomheden.

Et råb i det fjerne bryder skyerne, en stemme vil bryde igennem, få mig tilbage til det sted, jeg ikke vil være. Melodien tager til i styrke, men stemmen fortsætter. Det burde ikke være muligt. Jeg er alene, jeg har givet op, jeg er ikke mig. Intet skal være tilbage, jeg er ikke nogen, bare en tom skal. En skal, der ligesom Jesus Kristus gik på jorden, bare uden mening, uden betydning og uden noget at fortælle.

Stemmen skal stoppe, jeg vil ikke tilbage. Den vil samle mig igen og vise de sprækker, som er forsvundet, smadret. De sprækker ingen kan se, høre eller føle. De sprækker, ingen tror, er der, men her er jeg.

De sprækker er lavet af jer. I rev, flåede og bed, som var jeg jeres, men jeg var ikke jeres nok til at skulle beskyttes. For da I havde taget, hvad I ville have, hvad gjorde I så? I gjorde det værste, I glemte mig. Jeg kom, når I kaldte, når I faldt, når I manglede en skulder at græde på. Og den ene gang, jeg manglede jer, mødte jeg ikke andet end en øde vej og mørke. Den stilhed er det værste svar, jeg har fået på et kald. Og i stilheden hørte jeg de svage toner af melodien for første gang.

Jeg kom tilbage til jer, undskyldte som var det min skyld. Jeg er opvokset med at være den, der siger undskyld, aldrig den anden vej, kun mig.

I nuet bliver melodien svagere, og stemmen er tæt på at vinde. Det må den ikke. Jeg snubler i min dans, bliver langsommere. Jeg kigger mod himlen i håbet om at se lys i form af stjerner, himmel, sol og måne, men jeg kan ikke. Alt er igen lukket mørke. Jeg er ved at tabe kampen. Det er for hårdt at rejse mig.

Tankerne strømmer tilbage, sprækkerne og de åbne sår, der bløder indvendigt. Jeg kan og vil ikke heles, bare forsvinde, men noget, nogen forhindrer mig. Stemmen lyder igen, men jeg vil ikke lytte. Musikken kommer ikke længere på mit kald. Jeg troede endelig, at jeg kunne forsvinde for altid, men nej. Igen er der nogen, der stopper mig.

Fint. Jeg må ende det selv. I vil finde mig mere knust, end hvad burde være muligt, og ingen stemme vil som nu stoppe mig. I vil se ikke kun de revner, I selv har skabt, men også dem jeg tilføjer på vejen. Alle vil kunne se, hvad I har gjort ved mig, og det vil ikke kunne ændres. Aldrig. Ingen vil stoppe mig denne gang, jeg er fri, fri til at gøre det, jeg aldrig har fået tid til før.

Jeg spreder mine vinger for at flyve ud i den sorte himmel. Lyset griber mig og hiver mig ud af mørket, og en befrielse rammer mig, da mit sind flyder over og tømmes. Forsvundet for altid.

Quiz: Hvilket Hogwarts-hus tilhører du?

Har du (også) altid drømt om at få en invitation til Hogwarts Skole for Heksekunster og Troldmandsskab? Mistænker du, at skolen simpelthen har fået en forkert adresse, eller at brevet er blevet forhindret i at komme frem til dig? I denne quiz giver vi dig muligheden for at drømme dig til troldmandsverdenen og se, hvor fordelingshatten ville have placeret dig.

Du kommer gående ned ad en tom korridor og ser, at der til din store overraskelse er en chokoladebar efterladt på en bänk. Hvad gør du?

- ☠ Spiser den med det samme. Intet kan skade mig!
- ★ Smider den væk. Tænk hvis nogen har forgiftet den?
- ⚡ Tager den med til næste time og deler den med min sidekammerat. Alle elsker jo snacks.
- 🕸 Forhekser den og lader den ligge, så en godtroende elev ryger i fælden.

Du har brug for en pause fra dine lektier og finder en bog frem til lidt hyggelæsning. Hvad er din yndlingsgenre?

- ★ Dokumentar og true crime. Jeg elsker at løse gåder og mysterier!
- 🕸 Gys og dark fantasy. Jo mere blod, jo bedre!
- ⚡ Humor og romantik. En hjertevarm historie er alt, hvad jeg har brug for.
- ☠ Eventyr og fantasy. Drager, hekse og farlige rejser er lige mig.

Hvem vil du allerhelst være venner med på Hogwarts?

- ⚡ Cedric Diggory. Ham kan alle jo lide.
- ☠ Ginny Weasley. Hun er sååå cool.
- ★ Luna Lovegood. Hun er klogere, end man lige skulle tro.
- 🕸 Draco Malfoy. Han har gode forbindelser.

Du har din første time i Magiske Dyrs Pasning og Pleje. Hvilket dyr kan du bedst lide?

- ☠ Hippogrif. Den kan flyve, og så er den meget loyal over for dem, den kan lide.
- ★ Niffler. Den kan finde guld og gemte skatte. Ka-ching!
- 🕸 Thestral. Kun dem, der har set døde, kan se den...
- ⚡ Pygmæpuff. Den er ALT for cute!

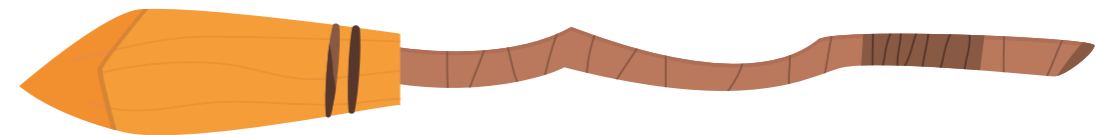

En elev fra et andet hus forhekser dig, men ingen af lærerne ser det. Hvad gør du?

- ⚡ Prøver at tale med vedkommende. Det var sikkert ikke med vilje.
- ★ Kalder på en lærer. Hvor var de i det hele taget henne, da det skete?
- ☠ Kaster en besværgelse tilbage. Locomotor mortis!
- 🕸 Planlægger en endnu værre hævn. INGEN skal gøre dig til grin.

Hvilken besværgelse kan du slet ikke vente med at lære?

- ★ Wingardium Leviosa! Hvem vil ikke gerne kunne få ting til at flyve?
- 🕸 Avada Kedavra! Den mest magtfulde af alle besværgelser.
- ⚡ Protego. Så kan jeg beskytte mig selv og alle omkring mig.
- ☠ Expecto Patronum! Kun de modigste kan jage dementorer væk.

GRYFFINDOR ☠

Du er en vaskeægte Gryffindor! Kun de aller-mest tapre og modige bliver placeret her. Du er villig til at sætte andres behov før dine egne, og du vil altid gerne gøre det rigtige. Du er meget loyal over for dine venner og familie, og du elsker at opdage nye steder og lære nye ting.

Gryffindors emblem er rødt og guld med en løve på, og deres husspøgelse er Næsten Hovedløse Nick.

SLYTHERIN 🕸

Fordelingshatten ville 100 % have placeret dig i Slytherin. Du ved, hvad du vil have, og du går målrettet efter det - ofte med succes. Du sætter høje krav til dig selv, og du har masser af selvtillid. Du er en naturlig leder, og folk lytter (næsten altid) til, hvad du har at sige.

Slytherins emblem er grønt og sølv med en slange på, og deres husspøgelse er Den Blodige Baron.

HUFFLEPUFF ⚡

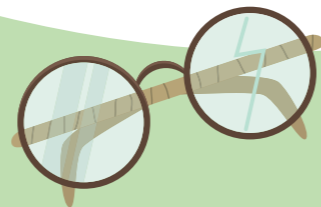
Du hører helt sikkert hjemme i Hufflepuff. Dine venner betyder alt for dig, og du er også altid den i vennegruppen, der sørger for de andre og løser konflikter. Du er hårdtarbejdende og retfærdig. Du vil gerne have, at alle har det godt, og derfor går du sikkert også op i ligestilling!

Hufflepuffs emblem er sort og guld med en grævling på, og deres husspøgelse er Den Tykke Abbed.

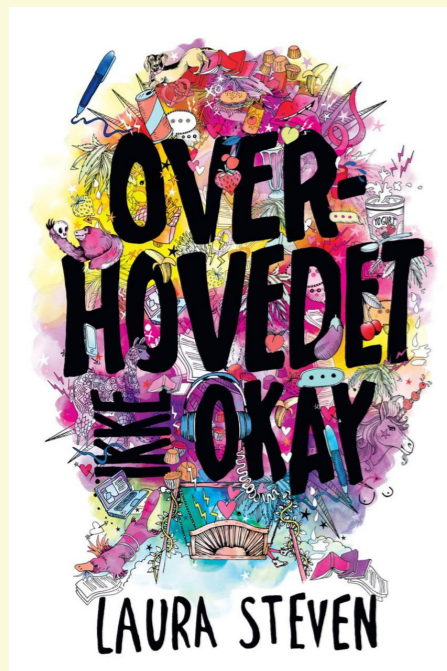
RAVENCLAW ★

Du er klart en Ravenclaw - men det vidste du nok allerede. Du er nemlig intelligent og nysgerrig på verden. Du kan godt lide at arbejde alene, og du er ret ligeglad med, hvad folk tænker om dig. Du er kreativ og tænker tit ud af boksen.

Ravenclaws emblem er blåt og bronze med en ørn på, og deres husspøgelse er Den Grå Dame.

ANMELDELSE

Overhovedet ikke okay

af Laura Steven
Alvilda 2019, 352 sider

Af Mia, junioranmelder

HVAD HANDLER BOGEN OM?

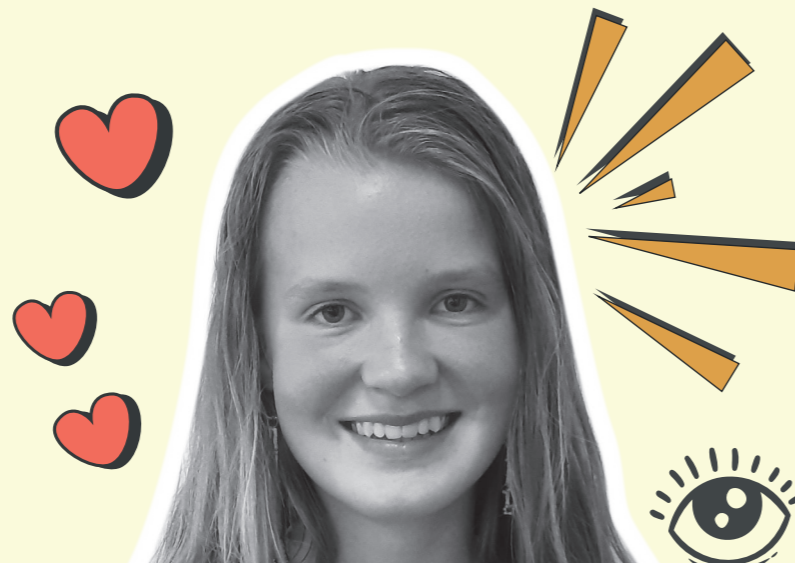
Bogen handler om Izzy O'Neill, der er en fattig, forældreløs pige. Izzy får delt nøgenbilleder af sig selv og mister derfor sine bedste venner. Hun føler, at hele verden er imod hende, men hun vil ikke skamme sig over det, der er blevet gjort mod hende.

DET BLEV JEG OVERRASKET OVER...

Jeg blev overrasket over, at der er meget humor i bogen! Den er også skrevet som blogindlæg, hvilket jeg ikke havde regnet med, men det gør bare bogen virkelig god.

LÆS BOGEN HVIS...

Du er i alderen 13-18 år, og du godt kan lide at læse om seje kvinder, som prøver at holde hovedet højt, mens det hele ser sort ud, og som samtidig motiverer andre til at gøre det samme.

MIA

#JUNIORANMELDERNE

Tomrummet

Af Emmi, 13 år

Universets mange farver skinnede på den sorte himmel som tusinde små lysende kugler. Mine fodtrin gav genlyd, mens jeg halvløb gennem de mørke gader på bare fødder. Gaderne var svagt oplyst af de mange planeter, der omkransede vores egen planet, S19, og alt blev badet i et blågrønt skær på grund af de mange planter, der voksede på alle bygningerne. Det var efterhånden ved at være sent om natten, og jeg burde virkelig ikke være udenfor.

Kvarteret, der plejede at være fuld af liv, mærkelige væsner og høje lyde, var helt livløst. Og ikke uden grund. Rygterne om, at børn var begyndt at forsvinde sporløst, havde fået de fleste til at blive indenfor og låse døren. Kun jeg var dum nok til at være ude på denne tid af døgnen. Alene. Jeg spejdede igen op mod himlen i håbet om at se den planet, der plejede at vise vejen til mit hjem. I min søgen opdagede jeg slet ikke den sorte skikkelse, der havde sneget sig op bag mig, og med ét blev alt sort.

Lyden forsvandt langsomt, mens jeg blev trukket gennem de mange kolde gyder. Min fødder slæbte hen ad den kolde jord, mens manden, der slæbte mig, borede sin kolde negle ned i mine håndled. Der lød skrig inde fra bygningen, vi nu var ankommet til. Jeg kunne ikke genkende stedet eller bygningerne rundt om. Manden åbnede døren dertil, og et frygteligt syn mødte mig.

En pige på min alder sad bundet fast til en stol midt i rummet. Det lignede, at vi var i et slags stadion, for der sad mange utydelige skikkelser rundt omkring, som var de tilskuere til en forestilling. Bag pigen stod en maskine, der begyndte at lyse rødglødende, og pludselig skød en rød stråle fra den, som ramte pigen.

Hvor pigens krop havde været, rejste der sig nu en hvid tåge. Det var hende. Pigen. Hendes krop var gennemsigtig, og hendes nu sorte øjne stirrede tomt ud i luften. Hun var et spøgelse. Pigen svævende langsomt hen mod døren i den anden ende af rummet og forsvandt gennem den – uden overhovedet at åbne for den. Var det, hvad der var sket med de forsvundne børn? De var blevet til spøgelser? Var det derfor, ingen kunne finde dem?

"Din tur, knægt." Jeg skreg forskrækket, mens manden begyndte at slæbe mig gennem stadion hen mod stolen. Jeg kæmpede imod, da jeg blev lænket til stolen, og en enkelt tåre trillede ned ad min kind. De mange tilskuere virkede næsten spændte på det, der skulle til at ske.

Før jeg kunne reagere, havde maskinen sendt endnu en stråle afsted, som ramte mig i ryggen. Smerten var så kraftig, at jeg vendte det hvide ud af øjnene, og den høje lyd fra maskinen overdøvede mit skrig. Og så kunne jeg ikke mærke mere. Ingenting.

Min krop lettede fra stolen, og jeg begyndte at svæve hen mod døren, som pigen var fløjet igennem. Jeg prøvede at føle noget, men jeg kunne ikke. Jeg kunne skimte mit spejlbillede i det skinnende gulv og så, at mit korte sorte hår var blevet hvidt, mens mine brune øjne nu var sorte, som havde mine pupiller overtaget mine øjne.

Min krop svævede gennem døren, og det føltes som at få hældt en kold spand vand ned over hovedet. Uden for døren stoppede jeg op et øjeblik og kiggede mig omkring. Alle indbyggerne var stadig væk, og ingen lyd kunne høres. Men mellem bygningerne kunne jeg nu se hvide skikkelser langsomt drive forbi. Hvide skikkelser som mig, tænkte jeg.

Mine øjne søgte igen himlen, men de blev fanget af de mange klipper, som tonede sig op over byen, som var den gravet ned i et hul. Der voksede mange træer på klipperne, og de lyste i samme blågrønne farve som planterne i byen. De mærkelige planter var begyndt at

vokse frem for nogle måneder siden, og ingen vidste, hvad de skulle gøre ved dem. Havde de noget at gøre med de forsvundne børn? Med mig?

Ét af træerne fangede min opmærksomhed. Et kæmpestort træ, der tronedede over de andre. Det var, som om det talte til mig. Jeg begyndte at løbe, nej svæve, gennem gyderne hen mod de elevatorer, der var bygget ind i klippen. For en kort stund nåede jeg at overveje, hvordan jeg kunne trykke på knappen, når jeg var gennemsigtig, men heldigvis åbnede én af dørene sig, som om den vidste, at jeg var der.

Jeg svævede ind i elevatoren og tog den op til øverste etage, hvor dørene åbnede op til klippetoppen. Selvom træet stadig kaldte på mig i baggrunden, svævede jeg hen til klippekanten og satte mig ned med benene svingende ud over klippen. Jeg prøvede at forstå, hvad der lige var sket. Hvem var skikkelserne i bygningen med stolen? Hvad var det for en maskine? Var jeg død?

Jeg holdt mine hænder ud foran kroppen, de var gennemsigtige og kolde. Efter en dyb indånding førte jeg min højre hånd gennem min venstre arm. Jeg trak den hurtigt tilbage igen, for det føltes virkelig underligt, men det var også lidt sejt. Måske var der alligevel nogle fordele ved at være et spøgelse, tænkte jeg.

Efter noget tid rejste jeg mig igen og vendte mig mod skoven, som var svagt oplyst af de mange planeter på himlen, for jeg kunne ikke længere ignorere stemmerne derindefra. Der kom nogle mærkelige lyde fra skoven, og jeg følte en trang til at gå – eller svæve – derind. Jeg drev langsomt i retningen af det store træ, og de andre træer lyste op, som ville de have mig til at gå derind. Som om tusinde stemmer kaldte fra skovens mørke. Jeg prøvede at tyde, hvad stemmerne sagde, men det var stadig utydeligt. Først da jeg stod foran det store træ, kunne jeg høre, hvad det sagde.

"Dræb dem."

10 BØGER DU SKAL LÆSE, INDEN DU FYLDER 16 ÅR

Vi har samlet en liste med vores yndlings YA-bøger, som vi mener, at du simpelthen bare SKAL læse eller høre på lydbog. Der er lidt for enhver smag, hvad enten du er til fantasy, tegneserier, krimi, kærlighed eller dystopi.

Kig med og find ud af, hvilke bøger du allerede har læst, hvilke du måske bør læse igen og selvfølgelig hvilke, du skal læse for første gang.

GOD LÆSELYST!

Heartstopper

af Alice Oseman
Charlie og Nick går på samme skole, men de kender ikke hinanden, før de bliver placeret i samme klasse. Charlie forelsker sig med det samme i Nick, men er følelserne gengældt? Heartstopper er en tegneserie, der med sikkerhed vil få dig til at grine, græde og tage dig til hjertet. Den er perfekt til dig, der elsker kærlighed, venskab, sammenhold og familie – og selvfølgelig tegneserier!

Kragens kald

af Leigh Bardugo
Den kriminelle Kaz Brekker får en udfordring, han ikke kan sige nej til. Med hjælp fra sit slæng, der består af fem livsfarlige forbrydere, skal han befri et gidsel fra en totalsikret fæstning, hvor det er så godt som umuligt at komme ind og ud. Heldigvis besidder alle i hans slæng magiske kræfter, der kan gøre missionen en anelse lettere. Hvis de altså ikke slår hinanden ihjel først... Kragens kald er et must read, hvis du kan lide fantasy og masser af action.

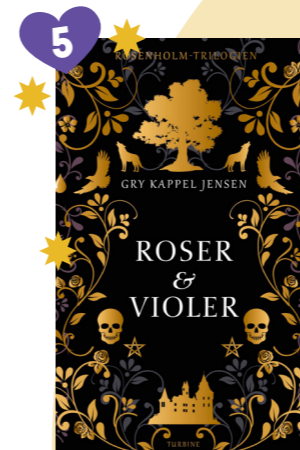
Throne of glass

af Sarah J. Maas
Celaena Sardothien er landet Adarlans farligste snigmorder, og hun afsoner sin straf som slave i Endoviers saltminer. En dag får hun chancen for at genvinde sin frihed i en konkurrence om at blive kongens egen forkæmper (læs: snigmorder). Hun tager imod tilbuddet og rejser til kongens slot, hvor hun skal kæmpe mod mandlige lejesoldater og kriminelle, som bestemt ikke tøver med at bruge beskidte tricks. Men dybt under slottet lurer en blodtørstig ondskab, der slår deltagerne ihjel én efter én. Er du vild med fantasy, kærlighed og snigmordere, så skal du læse Throne of glass!

En af os lyver

af Karen M. McManus
Fem elever mødes en helt almindelig mandag eftermiddag på Bayview High til eftersidning, men kun fire kommer ud i live. Simon dør nemlig under mystiske omstændigheder, og da det kommer frem i lyset, at han havde planlagt at poste de fire andres dybeste hemmeligheder på sin sladder-app, er de alle under mistanke for mordet på Simon. Kan du lide high school-drama og krimi, så gå i gang med "En af os lyver"!

Roser & violer

af Gry Kappel Jensen
Fire piger fra fire forskellige steder i Danmark starter på Rosenholm Kostskole, hvor de møder hinanden for første gang. Ingen af dem ved, at mødet vil ændre deres liv for evigt... For det viser sig, at Rosenholm ikke er et almindeligt gymnasium – det er et sted, der uddanner magikere! Pigerne bliver viklet ind i en gammel mordgård, og spørgsmålet er, om de kan holde sammen og løse den? Roser & violer kan anbefales til alle, der er store fans af Harry Potter.

The selection

af Kiera Cass
America Singer og hendes familie er blandt dem, der er nederst i landet Illéas hierarki, altså underklassen. Så da America bliver udtrukket til at deltage i "Udvælgelsen", hvor Illéas kronprins for åbent kamera vil vælge sin brud blandt kandidaterne, har hun intet andet valg end at deltage, selvom hun har en hemmelig kæreste. Bogen er fyldt med drama og royale intriger, og spændingen stiger i takt med, at siderne bliver vendt. Lyder det som noget for dig, skal du helt sikkert læse The selection.

Dødsspillet

af Suzanne Collins
Da 16-årige Kattuas lillesøsters navn bliver trukket til det årlige Dødsspil, vælger Kattua at overtage hendes plads i det dødsfarlige realityshow, hvor børn fra hele Panem kæmper mod hinanden for at overleve. Kattua betragter sit valg som en dødsdom, men hun er klar til at kæmpe for sit liv. Vi synes, at Dødsspillet er en klassiker, som alle, der kan lide action og sci-fi, bør læse.

De dør begge til sidst

af Adam Silvera
Rufus og Mateo bliver begge ringet op af Dødsrådet den samme dag, og de får at vide, at de skal dø inden for 24 timer. De opretter sig begge på appen Sidste Ven, hvor man kan finde personer at dele sin sidste dag med, og her finder Rufus og Mateo hinanden for at tilbringe deres sidste dag sammen. Men kan man nå at udleve et helt livs drømme på 24 timer? De dør begge til sidst er en hyldest til livet, så alle burde virkelig læse den.

Percy Jackson og Lyntyven

af Rick Riordan
Percy Jackson bor i New York med sin mor, og på en studietur kommer han ved et uheld til at pulverisere til matematiklærer. Han opdager også, at han er søn af en græsk gud – for ja, de findes altså! Percy bliver sendt på sommerlejr, hvor han skal trænes til at kæmpe mod monstre og overleve det farlige liv som halvgud. Selvom bogen ikke er YA, kan den altså læses af alle aldre, siger vi bare!

Den sorte enkes by

af Nicole Boyle Rødtne
I byen Viduana lever kvinder og mænd adskilt, og byen styres af tre enker, som uddeler strenge straffe, hvis byens 10 bud brydes eller bøjes. Men der er krig uden for byens mure, så indbyggerne indordner sig efter reglerne, da de i det mindste er i sikkerhed. Emma, Silas og Clara vokser op i Viduana, men de kæmper hver især med de strenge regler, og særligt Emma er parat til at sætte livet på spil for at undslippe det ubarmhjertige styre. Kan du lide sci-fi og dystopier, er Den sorte enkes by den perfekte bog til dig.

Hen mod mørket

Af Malou, 12 år

Mørket omfavner mig som et dybt, smertefuldt hul, der aldrig stopper. Jeg tørrer en tåre af min kind. Det eneste lys på min vej er gadelygterne. Jeg går hen mod den lygtepæl, der er tættest på mig. Buskene ryster i vinden i takt med, at træerne omkring mig lige så stille svajer fra side til side. Jeg er faret vild, og jeg kan ikke finde hjem.

Natten føles, som om den aldrig ender. Jeg vil bare gerne hjem til min mor og far. Gaden er helt tom bortset fra en gruppe mænd, der står og taler lavmælt ved siden af et gammelt hus. Husets vinduer er knuste, og der vokser store planter på det.

Synet af huset vækker noget i mig, og jeg kan svagt huske, at jeg har set det før.

Jeg var ude at gå med min mor og far, da vi så flyttebilen ude foran. Min mor sagde, at det var over 15 år siden, at nogen havde boet i huset, og derfor stoppede vi op for at kigge.

Mændene må være de nye, der er flyttet ind i huset, for flyttebilen holder der stadig. Jeg går hen mod dem, selvom jeg ikke kender dem. Det er flere timer siden, at jeg har set andre mennesker. Måske de kender vejen hjem til mig, selvom de lige er flyttet ind?

De stopper med at tale, da de får øje på mig. Jeg går hen til dem og tager mod til mig.

"Jeg er faret vild, kan I hjælpe mig?" spørger jeg nervøst. Mændene kigger på mig, men ingen siger noget eller svarer på mit spørgsmål. Forstår de mig ikke, eller har de ikke hørt, hvad jeg spurgte om? "Undskyld, men jeg-"

Pludselig tager den ene mand hårdt fat i min arm, og jeg giver et skrig af frygt. Han trækker mig hen til flyttebilen ved siden af dem, og den anden mumler noget truende, mens jeg bliver kastet ind i lastrummet. Smerten, der går gennem min krop, er lige så stor som min frygt, og jeg begynder at græde.

Manden smækker døren hårdt, og jeg er efterladt i mørket. Jeg sidder i mørket og kan mærke mit åndedræt blive svagere, men jeg kæmper for at få vejret. Jeg skulle aldrig være gået hen til dem...

Jeg vågner op i en lysning. Solen blænder mig, mens jeg prøver at huske, hvordan jeg er endt her.

GUIDE: 5 NEMME STEPS!

SÅDAN LAVER DU DIN EGEN BOOK BENTO

Måske har du hørt om Bookstagram? Det er et sted på Instagram, hvor folk snakker om bøger, fortæller deres mening om bøger og ikke mindst anbefaler bøger til hinanden. På Bookstagram er det populært at dele stemningsbilleder – også kaldet Book Bento – hvor man gennem et enkelt billede faktisk anmelder en bog!

Vi har lavet en guide til, hvordan du kan lave din egen Book Bento og dele dine bogoplevelser med andre.

Step 1: Find en god bog

STEP 1

Find en god bog, du gerne vil anbefale og tænk over, hvilken stemning den har, for det skal du bruge til næste step. Du kan låne bogen på biblioteket, hvis du ikke har den på din egen bogreol.

Vi har valgt bogen Som stjerner på himlen af Jennifer Niven. Den handler om Violet og Finch, der mødes på toppen af skolens klokketårn, som Violet skal til at springe ned fra. Heldigvis kommer de begge ned i live, og sammen med Finch begynder Violet langsomt at vende tilbage til livet. Men i takt med at Violets verden vokser, bliver Finchs mindre og mindre.

STEP 2

Find rekvisitter, der matcher bogens stemning, eller som kan fortælle noget om, hvad bogen handler om. Du kan finde ting fra hjemmet eller gå på opdagelse i naturen.

Vi har fundet nogle post-it-blokke, tuscher og et par blomster – sværere behøver det ikke at være! Vi har valgt rekvisitterne, så de både passer godt til bogens forside og til handlingen i bogen.

Step 2: Find rekvisitter

Step 3: Find en baggrund

STEP 3

Find en baggrund (det kan være et stort stykke karton eller dit gulv eller bord), og læg din bog derpå. Farven kan symbolisere bogens stemning, men du kan også bare vælge noget, der passer til bogens forside.

Vi har lagt bogen på et pink kartonstykke, da det passer godt til forsidens farver.

STEP 4

Læg dine rekvisitter på baggrunden, så du får et look, der passer til bogen. Du kan lege lidt med, hvordan tingene skal placeres omkring bogen – og du kan evt. tegne på baggrunden, hvis det er papir/karton. Så er du klar til at tage billedet!

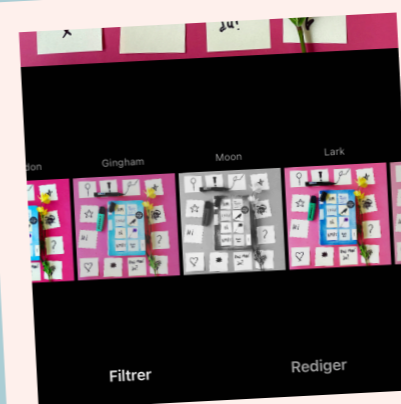
Vi har sat post-its på baggrunden og har tegnet på dem, ligesom der er gjort på forsidens af bogen. Vi har vendt kameraet på den Lange Led, så det hele kommer med.

Step 4: Skab et look

STEP 5

Leg med filtre, indtil du finder et, der passer til stemningen, du gerne vil opnå. Nogle gange er den originale den bedste!

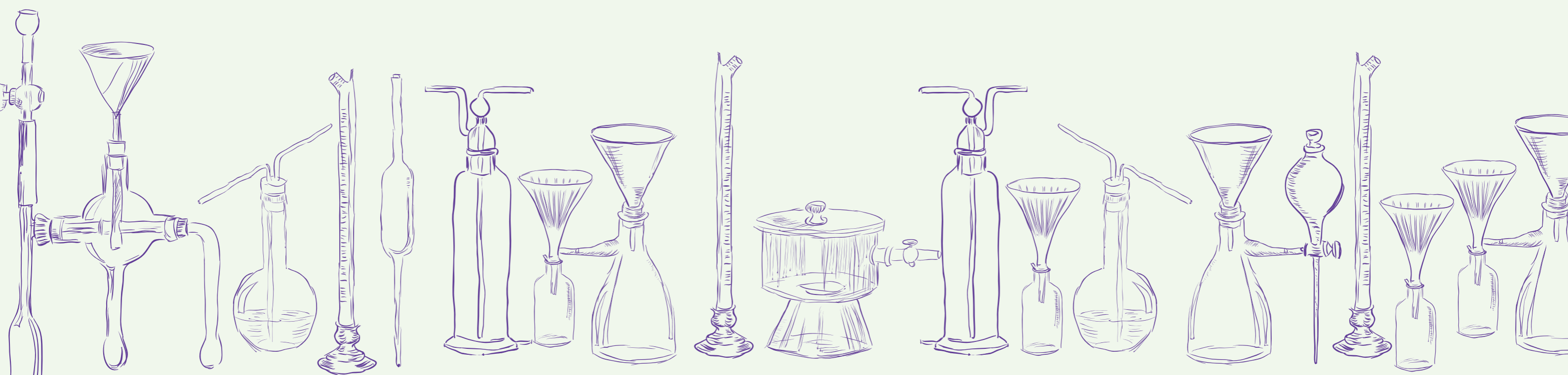
Step 5: Vælg et godt filter

TADA!

Så er du færdig og klar til at poste på Instagram. Du kan bruge hashtags som #bookstagram, #youngadult, #læslæslæs og mange flere, så andre nemmere kan finde din Book Bento.

#bookstagram #youngadult #læslæslæs

Hvid støj

Af Kristina, 14 år

En svag, skurrende lyd trænger gennem den altoverdøvende stilhed. Jeg åbner langsomt øjnene og bliver straks blændet af et skarpt lysglimt. Med sammenknebnede øjne prøver jeg at genkende mine omgivelser, men alt flyder sammen til en sløret, hvid masse. Små hvide gnister danser i udkanten af mit synsfelt, og sært nok føles de velkendte og betryggende.

Jeg prøver at huske, men jeg kan ikke fange et eneste af de flygtige minder, der blinker på min nethinde. Pludseligt går det op for mig, at jeg ikke kan huske mit eget navn. For jeg burde da have et navn? Smerten kommer langsomt krybende, den breder sig fra mine tindinger, og hele mit hoved dunker. Hvor er jeg?

Jeg forsøger at vride mig, men det er umuligt. Snærende bånd om mine håndled, ankler og hals holder mig på plads. Efter lidt tid begynder mit syn at vende tilbage. Jeg kan skelne konturerne af et underligt maskineri over mig og kittelklædte skikkelser, der haster forbi. Jeg vil sige noget, hvad som helst, men ikke et ord kommer ud.

Koncentreret prøver jeg at tvinge minderne frem. Med ét føles det, som om mit hoved er ved at eksplodere. Smerten er for overvældende, og jeg giver op. Jeg er for svag. Jeg lukker øjnene og omfavner mørkets velsignende tomrum.

En svag lugt af sprit rammer mig og får mine sanser til at hvine i protest. Det er lang tid siden, jeg har lugtet noget så krast. Hvor lang tid har jeg været her? Jeg ryster svagt på hovedet og lukker tankerne ude. Hvis jeg tillader mig at tænke, vil hovedpinen blot vende tilbage. I stedet prøver jeg at rekognoscere rummet, jeg er i, for at opfange hvad som helst, der kan give mig et praj om, hvor jeg er.

Hvor der før var travlt, nærmest hektisk, er der nu stille. Her er ikke et øje. Alt omkring mig er fuldstændigt steril,

koldt, tomt. Maskinen, der tårner sig op over mig, blinker dovent, og pludseligt bliver de remme, som holder mig nede, løsnet. Jeg kommer op at sidde med et sæt, og jeg river hænderne til mig. Huden på mine håndled er slidt så tynd, at jeg kan skelne hver enkelt blodåre under den. Mine ankler er endnu værre, de er dækket af sårskorper fra de stramme bånd.

Jeg løfter hånden og rører forsigtigt det sted, hvor et kraftigt bånd havde klemt om min hals. Jeg gnutter min strube, ligeglad med at min hud er alt for tynd og måske brister. Jeg er så tørstig, at det føles, som havde jeg slugt savsmuld. Jeg ser mig omkring i håbet om at finde noget at drikke. Hvad som helst der kan lindre smerten.

Men det håb bliver hurtigt knust. Jeg befinder mig nemlig i en lille kube af glas. I et bur. Buret er to meter på hver led og fuldstændigt tomt, bortset fra den briks jeg sidder på, og den store maskine hvis funktion jeg stadig ikke har gennemskuet.

På den anden side af glasset er der et enormt rum uden et eneste farvestrejf. Alting er hvidt, gråt og sort. Bordene langs væggene er dækket af mikroskoper, mærkelige kuppelformede lamper og andre indviklede ting, jeg ikke har den fjerneste idé om, hvad er. En dør bliver åbnet bag mig, og jeg farer sammen ved lyden.

Ind kommer tre personer, klædt i hvidt fra top til tå. De er iført underlige hjelme med visirer, som skjuler deres ansigter. En af dem holder en lille sort, flad ting, som han peger mod maskinen i mit bur. Maskinen kommer med en høj, skinger lyd, der skærer i ørene, og pludseligt forsvinder glasvæggene. De synker simpelthen ned i gulvet.

Jeg stirrer fascineret på det sted, hvor der for et øjeblik siden var glas, alt for forundret til at bevæge mig. En af de

hvidklædte mænd går hen til briksen og griber fat i mig. Jeg når knap nok at reagere, før han samler mig op og bærer mig gennem det store rum.

Men han bærer mig ikke tilbage til der, hvor han kom fra. I stedet går han gennem en anden dør, der fører ind i en labyrint af gange. Jeg prøver at huske den rute, han går, men det er umuligt. Efter noget, der føles som timer, bærer han mig endeligt ind i et lille rum uden andre lyskilder end et sløret vindue. Under vinduet står en seng, der ser ufattelig blød ud, og i det modsatte hjørne står et lille bord. Uden et ord lægger den hvidklædte mand mig på sengen og går sin vej.

Væggen glider på plads efter ham, og det er nu umuligt at se, at der for et øjeblik siden var en gang, der førte ud fra det lille værelse. Forsigtigt kryber jeg ud af sengen og vakler over mod bordet i hjørnet. Det går skræmmende langsomt, for mine ben kan knap nok bære mig. Men mit hoved føles underligt let. På bordet ligger en lille, oval sten. Nej, ikke en sten. Et æg.

Mine ben kollapser under mig, ude af stand til at bære mig længere. Jeg sidder og betragter ægget, øm i hele kroppen. Langsomt begynder æggets overflade at slå revner. En lille klo flår et stykke af skallen af, og et reptilhoved kommer til syne. Resten af skallen falder fra hinanden, men øglen bemærker det knap nok. Den betragter mig indgående med sine lysende gule øjne og lægger hovedet på skrå. Et udmattet, men ægte smil breder sig over mine læber.

ANMELDELSE

Ilittyv

af Nicole Boyle Rødtnes
Alvilda 2015, 360 sider

Af Nadja, junioranmelder

HVAD HANDLER BOGEN OM?

Det er næsten hundrede år siden, katastrofen ramte verden. Troy og Shay lever sammen med resten af verden over sløret, som holder forureningen nede.

Over sløret er der ikke meget ilt i luften, så alle har slanger i næsen, der giver dem ilt. Men ilt er dyrt, og hvis du ikke har ret mange penge, må du klare dig med en meget dårlig iltkvalitet.

Troy og Shay er halvsøskende. Deres fælles mor er flyttet til de højere planer, så de bor sammen med Shays far i en lille lejlighed. De kan kun akkurat få økonomien til at hænge sammen, så da Shay kommer i fængsel, og Troy viser tegn på rystesygen, så han ikke længere kan bokse, ender de begge ved Marton. Marton er en mystisk mand, som ejer et stort firma med mange ansatte. Men hvor kommer hans mange penge fra? Troy og Shay opdager hurtigt, at deres nye job ikke foregår helt efter loven.

DET BLEV JEG OVERRASKET OVER...

Jeg ved overrasket over, hvor superspændende en bog Ilittyv er! En bog som man bare ikke kan lægge ned, når først man har vendt et par sider.

LÆS BOGEN HVIS...

Hvis du elsker The Hunger Games, ja science fiction generelt, skal du helt klart læse den. Og hvis ingen af delene falder i din smag, så læs den alligevel!

NADJA

#JUNIORANMELDERNE

BLOMSTER SNAKKER IKKE

Af Katrine, 13 år

Blomsterne snakkede ikke, men de strålede. Blomsterne lyste. Kønne farver. Stærke farver. Der var alle mulige slags, lige fra liljer til anemoner i store flokke. Man kunne ikke se græsset for de mange farver, og man kunne næsten ikke skelne hendes sommerkjole fra underlaget. Solens lys var skarpt, men det føltes, som om blomsterne ville skinne selv i den mørke nat.

Pigen kom der hver dag, og hver dag dansede hun rundt. Hendes spinkle krop fik det til at ligne, at hun kunne svæve afsted med den lette vind hvert eneste øjeblik. Hun havde ikke noget navn, for blomster snakker ikke.

Hun kom igen, men hver gang måtte hun tage hjem.

Selvom det var nattetid for pigen, når hun kom, skinnede solen altid på marken. Den gik ikke ud. Pigen tænkte på, hvad der ville ske, hvis hun pustede til den. Ville den gå ud? Ville den stoppe med at skinne?

Roserne duftede vidunderligt. Engang plukkede pigen en af dem og satte den i sit hår. Den gik næsten i et med hendes skinnende hår og røde kinder. "Så har jeg altid et stykke solskin med mig," forklarede pigen violerne, men så snart hun forlod marken, forsvandt blomsten.

Når pigen ikke lå på blomstermarken, var hun derhjemme. Hendes far ejede en gård med masser af dyr, som blomsterne ikke kendte navnene på. Pigen malkede koen, nussede hunden og legede blandt lammene, og hver dag fortalte hun liljerne og tusindfrydene om sin dag. Hendes krop lå roligt i sin seng, men hendes tanker dansede rundt blandt solsikkerne.

Hendes far elskede deres gård. Han passede marken og tog sig af dyrene. Han var altid forsigtig, når han flyttede dyrene fra marken og ind i stalden, og når pigen kom hjem fra skole, lå han træet på sofaen efter en lang dag. Men han havde altid plads til at sende hende et smil.

Den dag legede pigen gemmeleg. Der var ingen andre end hende på marken – det var der aldrig – men en mørk skikkelse fulgte altid efter hende, og hun kunne se den vokse fra enden af sine fødder. Den dag prøvede pigen at løbe væk fra den, hun forsøgte at gemme sig bag rosenbusken, men skikkelsen fulgte efter hende

overalt. Efter at have forsøgt at gemme sig for den i en halv time, faldt hun udmattet og grinende om på marken igen. Hun smilede til lavendlerne og sagde, at hun ville ønske, hun kunne blive der for evigt.

Et par timer senere måtte hun hjem. Hun vinkede farvel til blomsterne, og blomsterne vinkede til hende. Men de sagde ikke noget. For blomster snakker ikke.

Hendes mor var der ikke længere. Hun havde mistet livet i en brand, da hun var ude at rejse. Pigen savnede hende, men hun havde knap været to år, da det skete. Nogle gange ville hun ønske, at hun havde minder med sin mor. Andre gange følte hun, at hun var blevet skånet, fordi hun ingen minder havde.

Pigen kom på marken mere ofte. Blomsterne lagde mærke til, at hendes krop blev mindre og endnu mere spinkel end før. En dag kom hun grædende ud til blomstermarken og fortalte med tårer i øjnene, at deres hund var død. De havde ikke længere nok mad til dem alle, og pigens far sagde, at det kun ville pine hunden at lade den leve sulten hele dagen. Blomsterne svarede ikke, for blomster snakker ikke. Men det var nok, at de bare var der.

Snart kom pigen igen. Hver gang kom hun med nyheder om flere dyr, sulten havde taget. Hun fortalte, at hendes far havde grædt. Han havde sagt, at han ikke var sikker på, at de ville klare den, hvis stormen ødelagde deres høst endnu en gang. Så havde pigen smækket sin dør i. Det høje brag, da døren lukkede, var nok til at overdøve lyden af hendes fars gråd. Men det var kun kortvarigt, og snart vente den tilbage.

De havde nu slagtet det sidste dyr, og selvom pigens far sagde, at det var en festmiddag, så vidste pigen, at koen, de spiste, var den sidste.

Stormen tog til udenfor, men blandt smørblomsterne og tulipanerne var der stille. Den eneste lyd var vindens svage pust, og fuglene der sang. Her lå pigen igen, på sin smukke blomstermark, og hun var varm og tryk, indtil hun igen blev nødt til at forlade blomsterne.

I ti dage blev det ved, indtil pigen fortalte mælkebøtterne, at der ikke længere var korn i deres lager. Blomsterne svarede ikke, for blomster snakker ikke, så

pigen lå bare og stirrede op på himlen. Den var skyfri, udover en enkelt sky der var formet som et hus. Normalt ville det have fascineret hende, men i dag var hun ligeglad. Hun var vred, vred fordi hun ikke havde gjort mere for at hjælpe og bare havde spist sig mæt i brød og kød, som var det ingenting. Da hun rejste sig for at forlade marken, så blomsterne et glimt af en tåre i hendes øje.

Den nat var der vindstille blandt blomsterne, og ingen fugle sang. Der var stille på marken, og selv ikke pigens skridt, da hun langsomt trådte hen mod blomsterne, kunne høres i den kolde nat. Hendes sommerkjole var blevet for stor til hendes tynde krop, og den hang nu livløst ned ad hende, for der var ingen vind til at løfte den i dag. Pigen var stille. Hun lå ikke længere og snakkede med blomsterne med fuglenes sang som musik i ørene. I dag stod hun der bare, blandt de mange farver, og den store stilhed syntes at være højere, end larm nogensinde kunne være.

Pigen sagde ikke farvel til blomsterne. Hun vinkede ikke energisk med hænderne og tænkte ikke på næste gang, hun ville få blomsterne at se. Hun gik bare stille væk.

Næste dag gik på samme vis, og farven var nu helt forsvundet fra hendes tidligere røde kinder. Tavsheden var altopslugende.

Blomsterne ventede ikke at se pigen igen så snart, som de gjorde. Kun få timer efter sit sidste besøg stod hun igen på marken. Hendes kinder var igen røde, hendes hår glat og smukt, og hendes kjole siddende smuk og ren på hendes krop. Hun blev der mange timer mere, end hun plejede. Men timer blev til dage. Dage blev til måneder. Og måneder blev til år.

Hver dag legede, grinte, og løb hun rundt mellem blomsterne, men ikke en lyd undslap hendes læber, ikke en lyd brød markens tavshed.

For blomster snakker ikke.

MØD REDAKTIONEN

Vi håber, du har nydt at læse med – og har fundet ud af, hvad du skal læse næste gang! Måske sidder du og tænker: Hvem sidder egentlig bag tastene på Mellem linjerne?

Vi er en gruppe skriveglade unge i alderen 12-15 år og udover at skrive foldehistorier og spise en masse popcorn, så er det også os, der har lavet hele dette magasin.

MARIA

Alder: 15 år

Fun fact: Jeg er uofficiel verdensmester i at piske fløde, (og så er jeg ikke i familie med Emmi og Malou, selvom vi hedder det samme til efternavn).

Mit yndlingscitat: "Det man leder efter, er altid det sidste sted, man leder". Det er både dybt og sjovt, hvis jeg selv skal sige det!

KRISTINA

Alder: 14 år

Fun fact: Mit hår er 94 centimeter langt. Slå den!

Bogkarakter jeg vil gifte med: Det er virkelig svært at vælge, men det må nok være Maven Calore fra bogen Rød Dronning af Victoria Aveyard. Han er konge, seriøst lækker, og så har han en fantastisk og interessant personlighed.

MALOU

Alder: 12 år

Fun fact: Jeg kan læse lige omkring 650 ord i minuttet, (og så er jeg ikke i familie med Maria, men til gengæld er Emmi min søster).

Mit yndlingslæsespot: Inde på mit værelse, for der kan jeg være alene og læse uden forstyrrelser.

KATRINE

Alder: 13 år

Fun fact: Jeg græder til stort set alle bøger, også selvom de ikke er triste.

Mit yndlingscitat: "All I know is that I'm here. And I'm alive. And I'm not alone". Det er fra bogen Solitaire af Alice Oseman.

EMMI

Alder: 13 år

Fun fact: Jeg elsker kaffe og drikke med koffein i, så jeg kan holde mig vågen (og læse endnu mere selvfølgelig).

Bog der fik mig til at tude: Modsat Katrine græder jeg ikke til alle bøger, men jeg græd til gengæld fem gange til en fanfiction, der hedder Passerine.

FREJA

Alder: 13 år

Min yndlingsgenre: Jeg er vild med romance, da det giver et sus igennem kroppen, når du læser det, og så er historierne tit vildt nuttede.

Mit yndlingscitat: "Hvis du går gennem helvede, så bliv ved med at gå". Det er sagt af Winston Churchill.

SOFIE

Alder: 14 år

Fun fact: Jeg elsker bøger, hvor hovedpersonen dør – jo mere blod, jo bedre!

Mit yndlingscitat: "This is the skin of a killer, Bella" og "Bella, where the hell have you been, loca?". Begge fra Twilight, begge alt for sjove.

UNA

Alder: 12 år

Bogverden jeg gerne vil bo i: Jeg vil så gerne prøve at bo i Maze Runner-verdenen, fordi man ikke skal andet end at overleve de store skovsnegle. Det gad jeg godt prøve.

Min yndlingsgenre: Gys! Jeg kan godt lide at blive revet op af de mange følelser, og så synes jeg, det er spændende, at man ikke ved, om personerne lever til næste dag.

2022

mellem
linjerne